

JOB

PROLOG

V zemi Úc žil muž jménem Job. Ten muž byl bezúhonný a poctivý, Boha ctíl a zla se varoval. Měl sedm synů a tři dcery, jeho stáda čítala 7 000 ovcí, 3 000 velbloudů, 500 párů dobytka a 500 oslic a také služebnictva měl velmi mnoho. Mezi všemi obyvateli Východu mu nebylo rovného.

Jeho synové, každý ve svůj den, pořádali ve svých domech hostiny a zvali také své tři sestry, ať přijdou jíst a pít s nimi. Jakmile dny těch hodů skončily, Job pro ně posílal, aby je posvětil. Od časného rána obětoval za každého z nich zápalné oběti, neboť si říkal: „Co když mé děti zhřešily a v duchu zlořečily Bohu.“ Tak to Job činíval pokaždé.

Všiml sis mého služebníka?

Jednoho dne, když synové Boží^a přišli, aby předstoupili před Hospodina, přišel s nimi i satan^b. „Odkud jdeš?“ zeptal se Hospodin satana. „Toulal jsem se po zemi sem a tam,“ odpověděl mu satan. „A všiml sis mého služebníka Joba?“ řekl mu na to Hospodin. „Na zemi mu není rovného – ten muž je bezúhonný a poctivý, Boha ctí a varuje se zla.“

„Copak Job ctí Boha zadarmo?“ namítl satan Hospodinu. „Copak jsi kolem něj, kolem jeho domu a kolem všeho, co má, nepostavil hradbu ze všech stran? Všemu, co dělá, žehnáš a jeho stáda se množí po kraji. Zkus ale vztáhnout ruku a sáhnout mu na všechno, co má – uvidíš, že ti pak bude do očí zlořečit!“ „Tak dobrá,“ řekl Hospodin satanovi. „Všechno, co má, ať je ve tvé moci. Jeho samotného se ale nedotkneš!“ A s tím satan od Hospodina odešel.

Jednoho dne, když Jobovi synové a dcery jedli a popíjeli víno v domě svého prvorozeného bratra, dorazil k Jobovi posel: „Orali jsme s dobyt看kem a vedle se pásly oslice,“ řekl, „když vtom nás přepadli Sabejci, zvířata ukradli a mládence pobili mečem. Unikl jsem jenom já, abych ti to pověděl!“

Ještě to ani nedořekl, když dorazil další: „Boží blesk udeřil z nebe, zasáhl ovce i mládence a všichni shořeli. Unikl jsem jenom já, abych ti to pověděl!“

17 Ještě to ani nedořekl, když dorazil další: „Chaldejci ve třech tlupách vyrazili na velbloudy, ukradli je a mládence pobili mečem. Unikl jsem jenom já, abych ti to pověděl!“

18 Ještě to ani nedořekl, když dorazil další: „Tví synové a dcery právě
19 jedli a popíjeli víno v domě svého prvorozeného bratra, když vtom se od pouště přihnál mohutný víchr a udeřil na ten dům ze všech stran, takže se na ně zřítíl. Tvé děti jsou mrtvé. Unikl jsem jenom já, abych ti to pověděl!“

20 Nato Job vstal, roztrhl svůj plášť a oholil si hlavu. Potom padl na
21 zem a klaněl se: „Nahý jsem vyšel z lůna své matky, nahý se k ní zas navrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal. Požehnáno buď jméno Hos-
22 podinovo!“ V tom ve všem Job nezhřešil a neobvinil Boha z ničeho špatného.

Zlořech Bohu a zemři!

1 **2** Jednoho dne, když synové Boží přišli, aby předstoupili před
Hospodina, přišel s nimi i satan, aby předstoupil před Hospodina.
2 „Odkud jdeš?“ zeptal se Hospodin satana. „Toulal jsem se po zemi sem
3 a tam,“ odpověděl mu satan. „A všiml sis mého služebníka Joba?“ řekl
mu na to Hospodin. „Na zemi mu není rovného – ten muž je
bezúhonný a poctivý, Boha ctí a varuje se zla. Až dosud vytrval ve své
bezúhonnosti, ačkoli jsi mě podnítil, abych ho bezdůvodně trápil.“

4 „Kůži za kůži! Za svůj život člověk dá vše, co má,“ namítl satan
5 Hospodinu. „Zkus ale vztáhnout ruku a sáhnout mu na tělo a kosti –
6 uvidíš, že ti pak bude do očí zlořechit!“ „Tak dobrá,“ řekl Hospodin sa-
7 tanovi. „Ať je ve tvé moci. Musíš ho ale nechat naživu.“ S tím satan od
Hospodina odešel a ranil Joba od hlavy až k patě hroznými vředy.

8,9 Job seděl v popelu a škrábal se střepem. „Ještě se držíš té své bezú-
10 honnosti?“ řekla mu manželka. „Zlořech Bohu a zemři!“ „Mluvíš jako
nějaká hloupá ženská,“ odpověděl jí. „Budeme snad od Boha přijímat
jen to dobré, a to zlé ne?“ V tom ve všem Job ani jediným slovem
nezhřešil.

11 Když o všech těch neštěstích, která Joba potkala, uslyšeli jeho tři
přátelé, vypravili se každý ze svého kraje: Elifaz z Temanu, Bildad ze
Šuachu a Sofar z Naámy. Shodli se, že ho společně půjdou navštívit,

aby ho politovali a potěšili. Uviděli ho už zdálky a byl k nepoznání. 12
 Dali se do hlasitého pláče, roztrhli své pláště a sypali si na hlavu prach, 13
 až létal k obloze. Sedm dní a sedm nocí s ním proseděli na zemi, a když
 viděli tu nesmírnou bolest, nikdo mu neřekl ani jediné slovo.

UKRUTNÍ TĚŠITELÉ

Proč jsem nezemřel

3 Nakonec Job otevřel ústa a proklínal svůj život. Řekl: 1,2
 „Zhynout měl den, kdy jsem se narodil,^a 3
 i noc, kdy řekli: Chlapce jsme počali!
 Kéž by se byl zatměl onen den, 4
 Bůh na nebi kéž by se po něm nesháněl,
 kéž vůbec nezačal s úsvitem!
 Kéž by ho pohltila černá tma, 5
 mračno kéž by ho bylo přikrylo,
 zatmění kéž by ho přemohlo!
 I tu noc měla zachvátit temnota, 6
 aby se do roku nemohla počítat,
 do počtu měsíců aby nevešla!
 Ach ta noc – kéž byla neplodná, 7
 radostný výkřik poznat neměla!
 Zaklínači dnů ji měli proklínat, 8
 ti, kteří jsou připraveni dráždit leviatana.
 Kéž tehdy zhasla její Jitřenka, 9
 nadarmo kéž by na světlo čekala,
 paprsky úsvitu vidět neměla!
 Své lůno přede mnou měla uzavřít, 10
 mé oči ušetřit všeho trápení.
 Proč jsem už v lůnu nezhytnul? 11
 Proč jsem nezemřel při porodu?
 Proč tu byl klín, jenž mě přitulil? 12
 Proč prsy, z nichž jsem pil?

13 Byl bych teď ležel a mlčel bych,
     odpočíval bych v pokoji
 14 společně s králi a velmoži,
     jejichž stavby už jsou troskami,
 15 anebo s velmoži, kteří oplývali zlatem,
     kteří si příbytky plnili stříbrem!
 16 Proč jsem jak potrat nebyl zahrabán,
     jako nemluvně, jež světlo nevidá?
 17 Tam už ničemové nikoho netrápí,
     tam si odpočinou všichni zdeptaní.
 18 Také i vězni tam najdou úlevu,
     neuslyší tam už pokřik biřiců.
 19 Malí i velcí jsou tam vedle sebe,
     otrok je bez pána, na svobodě.
 20 K čemu je dáno světlo ubohým
     a život zatrpklým;
 21 těm, kteří na smrt marně čekají,
     ač ji hledají víc než poklady;
 22 těm, kteří jásají radostí,
     jakmile hrobu dosáhli?
 23 K čemu je to člověku, jenž cestu nevidí
     a jehož Bůh ze všech stran obklíčil?
 24 Mým denním chlebem je teď jen sténání,
     můj nárek proudí jako potoky.
 25 Stalo se mi to, čeho jsem se bál,
     potkalo mě to, z čeho jsem měl strach!
 26 Nemám pokoj, nemám klid,
     nemám odpočinutí. Přišlo trápení.“

Ted' došlo na tebe

1 **4** Elifaz Temanský mu na to řekl:
 2 „Sneseš, když na tebe někdo promluví?
     Je těžké neřici vůbec nic.
 3 Sám přece dovedls mnohé poučit,
     pokleslým rukám jsi uměl dodat sil.

JOB 4

Tvá slova klopýtajícího zvedala, posiloval jsi podlomená kolena.	4
Teď došlo na tebe – a neseš to těžce; tebe to zasáhlo, a děsíš se.	5
Už není ti oporou zbožnost tvá? Tvá bezúhonnost už ti naději nedává?	6
Zhybnul snad někdy nevinný? Vzpomeň si! Kde byli vyhlazeni poctiví?	7
Ti, kdo ořou zlo, pokud vím, ti, kdo rozsévají trápení, je sklízají.	8
Dechem Božím zahynou, závanem jeho hněvu se rozplynou.	9
Lev umí řvát a šelma zavrčí, i lví tesáky se ale vylomí.	10
Bez kořisti pojde i silný lev, smečka lvíčat se rozprchne.	11
Dostalo se mi tajné sdělení, ušima jsem jen šepot pochytil.	12
Nočními vidinami byl jsem rozrušen, když lidi zmáhá těžký sen.	13
Strach mě přepadl, začal jsem se třást, do morku kostí děs mnou pronikal.	14
Duch se mi tehdy mihnul před tváří, chlupy na těle se mi zježily.	15
Zastavil se, podobu ale nešlo rozeznat, jen zjev jakýsi před mýma očima, pak šepot, když zaslechl jsem hlas:	16
,Copak je smrtelník v právu před Bohem? Je člověk čistý před svým Stvořitelem?	17
Ani na své služebníky se Bůh nespolehá, dokonce i na andělich najde kaz.	18
Co potom s těmi, kdo žijí v domech hliněných, jež mají v prachu základy?	19
Rozmáčknout je lze snáze než mola, drceni bývají od rána do večera.	20

21 Bez povšimnutí navždy zahynou,
lano jejich stanu bude strženo,
zemřou a moudří nebudou!'

1 **5** Jen křič – kdo ti však odpoví?
Ke komu z andělů se chceš obrátit?
2 Hlupáka zahubí rozhořčení,
omezenec umře závistí.
3 Viděl jsem hlupáka zapustit kořeny,
jeho dům ale náhle stihlo prokletí:
4 Jeho děti nepoznají žádné bezpečí,
bez obhájce budou na soudu zdeptáni.
5 Jeho sklizeň mu spolknou hladový,
i zprostřed trní ji uchvátí,
jeho bohatství zhltnou žízniví.
6 Zlo totiž jen tak z prachu nevzchází,
trápení ze země samo nepučí –
7 to přece člověk plodí trápení,
tak jako jiskry vzhůru létají.
8 Já bych se raději k Bohu obrátil,
jemu bych předložil svoji při.
9 On koná věci veliké a tajemné,
jeho zázraky jsou nespočetné.
10 Sesílá deště na zemi,
potoky pouští po kraji.
11 Ponížené staví na místech vysokých,
truchlícím dává bezpečí.
12 Hatí úmysly prohnaných,
aby neuspěli se svou chytrostí.
13 On chytá chytráky v jejich vychytralosti,
záměry zvrácených on podvrací.
14 Uprostřed dne tma je zachvátí,
v poledne budou tápat jak za noci.
15 Před mečem jejich úst chudé zachrání,
zachrání je z jejich mocného sevření.
16 Chudák má věru naději,
že bude umlčeno násilí.

„Jak blaze je člověku, jehož kárá Bůh! Trestu Všemohoucího se nezpěčuj!“ ^a	17
„On udeří, však také ošetří, zraní, svou rukou však uzdraví.“ ^b	18
Vysvobodí tě ze šesti soužení ani posedmé tě nestihne neštěstí.	19
V hladomoru zachrání tě před smrtí a z moci meče za války.	20
Před bičem jazyka budeš skryt nebudeš se bát, když zhouba přichází.	21
Zhoubě i hladu se budeš smát, ani z divé zvěře nebudeš mít strach.	22
Budeš mít smlouvu i s kamením na poli, i divá zvěř se s tebou bude přátelit.	23
Ve svém příbytku poznáš, co je klid, přehlédneš své statky – nebude chybět nic.	24
Poznáš, co je to mít mnohé potomky: Tvých ratolestí bude jak trávy na zemi.	25
Ke hrobu dojdeš plný síl jako snop obilí při sklizni.	26
Na to jsme přišli a tak to je. Vyslechni to a pouč se!“	27

Kéž by mě Bůh zahubil

6 Job na to řekl:	1
„Kéž by se má muka dala zvážit, na váhy kéž by se vešla bída má!	2
Byla by těžší než je písek v moři – to proto slovy se téměř zalykám.	3
Šípy Všemohoucího se do mě zabodly, jejich jed se mi vpíjí do ducha, Boží hrůzy mě obkličují ze všech stran.	4
Hýká snad osel, když má dost trávy? Bučí snad vůl, když má krmení?	5
Copak se jí mdlé jídlo bez soli? Copak má nějakou chuť sliz?	6

- 7 Tyto věci se mi z duše protiví,
z takového jídla je mi k zvracení!
- 8 Kéž by se mé přání konečně splnilo,
kéž by Bůh naplnil mou nadějí –
9 že by mě Bůh ráčil rozmáčknot,
mávnutím ruky mě zahubit.
- 10 Pak by mi mohlo sloužit k útěše,
i když se svíjím v krutých bolestech,
že slovům Svatého jsem se nevzepřel.
- 11 Copak mám sílu, abych to vydržel?
Copak mě ještě něco čeká v životě?
- 12 Copak je má síla z kamene?
Copak je mé tělo bronzové?
- 13 Copak si mohu nějak pomoci?
Teď, když mě úspěch opustil?
- 14 Kdo není oddaný svému příteli,
úctu k Všemohoucímu opouští.
- 15 Mí bratři jsou však zrádní jako bystřiny,
jak řečiště, jež brzy vymizí.
- 16 Když taje led a sníh,
kalným proudem se rozvodní,
17 v době sucha se však vytratí,
v horku se vypaří a jsou pryč.
- 18 Jejich cesty se klikatí,
míří do pustin, kde zmirají.
- 19 Karavany z Temy je hledají,
výpravy ze Sáby v ně doufají,
20 jejich důvěra je ale zamrzí –
až k nim dorazí, čeká je zklamání.
- 21 Právě tak k ničemu jste teď vy:
Vidíte hrůzu a jste zděšeni.
- 22 Řekl jsem snad: ‚Dejte mi něco‘
nebo: ‚Vyplatte mě ze svého‘?
- 23 ‚Vysvobodte mě od nepřítele‘
nebo: ‚Od tyranů mě zachraňte‘?

Poučte mě a zmlknu hned,	24
v čem jsem pochybil, mi ukažte.	
Jak mohou zraňovat slova upřímná!	25
Co vaše důkazy mohou dokázat?	
To, co jsem řekl, mi chcete vytykat?	26
Copak jen do větru mluví ubožák?	
Vy byste ale i o sirotka losovali,	27
vlastního přítele byste prodali!	
Pohleďte na mě, prosím vás –	28
copak bych vám do očí lhal?	
Přestaňte! Nepáchejte křivdu!	29
Přestaňte! Jsem přece v právu!	
Copak jsem řekl něco špatného?	30
Copak nepoznám, co by mě zničilo?	
7 Nemá člověk na zemi jen samou robotu?	1
Den za dnem jak nádeník žije tu.	
Jak otrok touží po stínu,	2
jak nádeník čeká odměnu.	
I mně byly dány měsíce prázdnoty,	3
přiděleny mi byly noci trápení.	
Když uléhám, říkám si: ‚Kdy budu moci vstát?‘	4
A noc se táhne a já se převaluji sem a tam až do rána.	
Tělo mám červy a strupy pokryté,	5
rány na kůži mám zhnisané.	
Jak tkalcovský člunek utekly mé dny	6
a bez naděje skončily.	
Pamatuj, Bože, můj život je pouhý vzdech,	7
mé oči už nikdy štěstí nespattří.	
Nezhlédne mě oko, které mě vidí teď,	8
rozhlédneš se po mně, a nebudu tu víc.	
Jako míjejí mraky a ztrácí se,	9
kdo klesne do hrobu, ten více nevyjde.	
Domů se už nikdy nevrátí,	10
nikdy se neukáže ve svém obydlí.	

11 Proto už déle nemohu mlčet,
     v soužení ducha musím promluvit,
     své hořké duši musím ulevit.
 12 Jsem snad moře, jsem snad drak,
     abys nade mnou stavěl stráž?
 13 Myslím si: „Na lůžku se mi uleví,
     spánek ulehčí mému trápení.“
 14 Tehdy mě ale strašíš sny,
     tehdy mě děsíš skrze vidění,
 15 že bych se raději oběsil –
     radši bych zemřel než takhle živořit!
 16 Mám toho dost. Nebudu přece žít navěky!
     Nech mě být. Jen pouhá pára jsou mé dny!
 17 Co je člověk, že se ti zdá tak významný
     a že ti tolik leží na srdci?^a
 18 Od samého rána se o něj zajímáš,
     každíčkou chvíli ho chceš sledovat.
 19 Kdy už ode mě odvrátíš svůj zrak?
     Ani slinu mě polknout nenecháš?
 20 Když zhřeším, co ti to udělá,
     ty Strážce člověka?!
     Proč sis mě vybral za svůj terč?
     Jsem ti^b snad břemenem?
 21 Proč nepromineš mé přestupky,
     proč mě mé viny nezbavíš?
     Brzy už ulehnu do prachu;
     budeš mě hledat, a už tu nebudu!“

Hledej Boha

1 **8** Bildad Šuachský mu na to řekl:
 2 „Jak dlouho budeš takhle mluvit?
     Tvé řeči jsou podobné vichřici!
 3 Copak Bůh spravedlnost poruší?
     Copak Všemohoucí právo převrací?
 4 Pokud tvé děti proti němu zhřešily,
     vydal je moci jejich vin.

Budeš-li ale pilně hledat Boha	5
a Všemohoucího prosit o milost,	
budeš-li čistý a poctivý, ^a	6
hned zase začne nad tebou bdít,	
rozkvět tvých statků znovu obnoví.	
Tvé počátky budou nicotné	7
oproti hojnosti, jež čeká tě.	
Předchozích pokolení zeptej se,	8
na jejich otce dej.	
My jsme jen včerejší, nevíme nic,	9
naše dny na zemi jsou pouhý stín.	
Oni však poučí tě, oni ti povědí,	10
z hloubi svého srdce ti toto vyjeví:	
Roste papyrus, kde nejsou bažiny?	11
Daří se rákosí bez vody?	
Ještě se zelená, není posekán,	12
rychleji než tráva však náhle usychá.	
Tak se povede těm, kdo na Boha nemyslí,	13
takto se vytratí doufání bezbožných.	
Chatrnou mají naději,	14
na pavučinu se spolehli.	
Opřít se o ni znamená pád,	15
kdo se jí drží, ten nezůstane stát.	
Jiný však bují na slunci,	16
po celé zahradě rozpíná výhonky,	
kořeny vplétá mezi kameny,	17
drží se skalnatého podloží.	
Když je pak ze svého místa vytržen	18
a to místo řekne: ‚Neznám tě,‘	
vida ho – jemu se šťastně povede,	19
vždyť jinde z prachu vykvete.	
Bůh se bezúhonných nezříká,	20
nepodpoří však ruku bídáka.	
Tvá ústa smíchem nakonec naplní,	21
písničku vloží na tvé rty.	

22 Tví nepřátelé však budou mít plášť z ostudy,
ze stanu ničemu nezbude vůbec nic.“

Jak bych se obhájl?

1 **9** Job na to řekl:

2 „Vím, je to tak, jistě máš pravdu.
Může snad člověk být před Bohem v právu?
3 Kdyby s ním někdo snad chtěl jít k soudu,
z tisíce otázek by nezodpověděl jednu.
4 Má hlubokou moudrost a nesmírnou sílu –
uspěl snad někdy, kdo stanul proti němu?

5 On hory přenáší, než se kdo naděje,
poráží je, když hněvá se.
6 I zemí z místa pohnout dokáže,
tak že se třesou její pilíře.
7 Řekne slunci, a nevyjde,
svou pečetí hvězdy zakryje.
8 On sám roztahuje nebesa,
přes moře kráčí po vlnách.
9 Učinil Oriona i Velký vůz,
Plejády i souhvězdí na jihu.
10 On koná věci veliké a tajemné,
jeho zázraky jsou nespočetné.
11 Když projde kolem, já ho nespatřím,
půjde dál, i když to netuším.
12 Když něco vezme, kdo mu zabrání?
Kdopak mu řekne: ‚Co to provádíš?‘
13 Svůj hněv omezovat Bůh nijak nehodlá –
před ním se musí sklonit i pomocníci netvora!

14 Jak bych se tedy já před ním obhájl?
Jak najdu slova, abych ho obvinil?
15 Neobhájím se, i když jsem nevinný,
u svého Soudce bych musel o milost žadonit.
16 I kdyby se dostavil, když ho předvolám,
nevěřím, že by mi vůbec naslouchal.

JOB 9

Rozdrtil by mě vichřicí, pro nic za nic by mé rány rozmnožil.	17
Nenechal by mě ani nadechnout, nasytil by mě samou útrapou.	18
Mám se bít silou? Vždyť on je Mocný! Jít s ním na soud? Kdo ho ^a předvolá?	19
I kdybych byl nevinný, má ústa mě odsoudí; i kdybych byl bezúhonný, řekne, že jsem zvrácený.	20
Jsem bezúhonný, co ale na tom záleží – už se mi nechce žít!	21
Všechno je jedno, proto řekl jsem: On hubí bezúhonného spolu s bídákem!	22
Když zhoubná rána náhle dopadne, zoufalství nevinných on se zasměje.	23
Když země padne do rukou bídáka, zrak jejích soudců on sám zakrývá – a když ne on, kdo pak?	24
Rychleji než běžec utekly mé dny, šťastné nebyly, teď jsou pryč.	25
Jak rákosové čluny kolem propluly, jak orel řítící se za svou kořistí.	26
Mohl bych říci: ‚Přestanu s nářkem, zarmoucenou tvář nahradím úsměvem!‘	27
Jenže se děším všech svých trápení – vím přece, že mě neosvobodíš.	28
Jsem předem odsouzen – proč bych se snažil zbytečně?	29
I kdybych se ve sněhu vykoupal i kdybych si dlaně louhoval, stejně mě shodíš do žumpy, že i svému plášti budu odporný.	30
stejně mě shodíš do žumpy, že i svému plášti budu odporný.	31
On není člověk jako já, abych se mu postavil, abychom společně k soudu šli.	32
Kéž by mezi nás vstoupil prostředník, který by na nás oba ruku položil!	33

34 Ten by snad jeho hůl ode mě odvrátil,
abych nebyl zastrašen jeho hrůzami.
35 To bych pak promluvil a neměl bych z něj strach,
se mnou to ale není tak!

1 **10** Už se mi hnusí žít,
proto teď svému nářku povolím,
z hořkosti duše promluvíím.
2 Neodsuzuj mě předem – tak Boha oslovím –
z čeho mě obviňuješ, prozrad' mi.
3 Dělá ti dobře, že mě sužuješ?
Proč pohrdáš vlastnoručním výtvořem
a záměry ničemů vítáš s úsměvem?
4 Copak máš oči tělesné?
Pohledem smrtelníka díváš se?
5 Copak jsou tvé dny lidským podobné,
připomínají tvé roky lidský věk,
6 že na mě hledáš nějaký přestupek
a po mém hříchu pídíš se?
7 Víš přece, že jsem nevinnen
a že mě z tvé ruky nikdo nevyřve!
8 Tvé ruce mě hnětly a tvořily –
teď ses obrátil a chceš mě zahubit?
9 Vzpomeň si, že jsi mě z hlíny vytvořil –
to mě chceš znovu v prach obrátit?
10 Což jsi mě kdysi jak mléko nenalil,
nenechal jsi mě zhoustnout jako sýr?
11 Kůží a masem jsi mě přioděl,
kostmi a šlachami spojils mě.
12 Život jsi mi dal z laskavosti své,
tvá péče střežila můj každý dech.
13 Toto však v srdci skrýval jsi,
teď už jsem poznal tvé úmysly:
14 Abys mě hlídal, zda nezhrěším,
abys mi neodpustil žádné přestupky.

Pokud jsem vinen, běda mi, 15
     nezvednu ale hlavu, i když jsem nevinný;
     přesycený jsem hanbou, zpitý trápením.
 Kdybych se narovnal, budeš mě honit jako lev, 16
     svou úžasnou sílu na mě znovu prokážeš.
 Postavíš další svědky proti mně, 17
     tvůj hněv proti mně se ještě rozmůže,
     tvá vojska zas a znovu mě vezmou útokem.

 Proč jsi mě vůbec z lůna vyváděl? 18
     Kéž bych byl zhynul, než mě kdo uviděl!
 Jako bych nikdy nebyl, tak bych na tom byl, 19
     z klína do hrobu by mě přenesli.
 Copak mi nezbývá už jen pár dnů? 20
     Nech mě být, ať pookřeji aspoň na chvílku,
 dříve než bez návratu odejdu 21
     do země příšeří a stínu,
     do země černé jako tma, 22
     kde vládne stín a není řád,
     kde i sám rozbřesk je temnota.“

Naprav své srdce

11 Sofar Naámský mu na to řekl: 1
 „Má ta spousta slov zůstat bez odpovědi? 2
     Má se dát za pravdu mluvkovi?
 Myslíš, že svým tlacháním všechny umlčíš? 3
     Že nikdo neztrestá tvé rouhání?
 Říkal jsi Bohu: „Mé přesvědčení je ryzí, 4
     jsem před tebou zcela bez vady.“
 Ach, kéž by tak Bůh promluvil, 5
     kéž by se s tebou dal do rozpravy!
 Kéž by ti prozradil taje moudrosti, 6
     potřebuješ totiž dvojnásob chápání:
     Věz, že Bůh tě trestá míň, než bys zasloužil!

7 Můžeš postihnout Boží hlubiny?
 Meze Všemohoucího pochopit?
 8 Vyšší jsou nad nebe – jak si poradíš?
 Hlubší než podsvětí – co ty o tom víš?
 9 Delší než země,
 širší než moře!
 10 Když on zasáhne, když uvězní,
 když svolá soud, kdo mu zabrání?
 11 Podvodníky zná a vidí zlo,
 jak by mu mohlo uniknout?
 12 „Rozum dostane hlava dubová,
 až divoká oslice zplodí člověka!“
 13 Když ale napraviš své srdce
 a k Bohu vzepneš své dlaně,
 14 zlo ze svých rukou když daleko odhodíš
 a nestrpíš ve svém stanu bezpráví,
 15 tehdy tvář pozvedneš bez vady,
 budeš stát neochvějně, bez vší obavy.
 16 Tehdy zapomeneš na své trápení,
 jak voda odplyne z tvé paměti.
 17 Tvůj život jak poledne zazáří,
 i tma se promění v svítání.
 18 Bud' klidný, vždyť je tu naděje –
 rozhlédneš se kolem a v klidu ulehneš.
 19 Budeš spát a nikdo nevyruší tě,
 o tvou přízeň se budou mnozí ucházet.
 20 Oči ničemů se ale vysílí,
 jejich útočiště se vytratí;
 zbude jim naděje, že duši vypustí.“

Chci mluvit s Všemohoucím

1 **12** Job na to řekl:
 2 „Opravdu, vy jste ti praví
 a moudrost vymře s vámi!

I já však mám rozum tak jako vy a nejsem v ničem za vámi, to přece každý ví.	3
Jsem ale k smíchu i svému příteli: ,On volá k Bohu, ať mu prý odpoví!' Jsem k smíchu: ,Hle, spravedlivý a poctivý!' ^{4a}	4
Spokojený člověk pohrdá neštěstím: ,Kopanec tomu, kdo se potácí!'	5
Stany nájezdníků naplňuje klid, ti, kdo popouzejí Boha, jsou v bezpečí, jakoby Boha v ruce drželi.	6
Jen se ptej dobytka, ať tě poučí, ptáci na nebi ti to povědí	7
anebo promluv se zemí, ať tě poučí, ryby v moři ti to prozradí:	8
Neví snad jeden každý z nich, že je svou rukou učinil Hospodin?	9
V jeho ruce je život každého tvora, je v ní dech každého lidského těla.	10
Což neumí ucho rozlišovat slova, jako umí jazyk pokrm ochutnat?	11
Náleží moudrost jenom kmetům, patří rozumnost k dlouhému věku?	12
Bůh – ten má moudrost a také moc, patří mu prozřetelnost a rozumnost.	13
Co zboří, se nedá postavit, koho uvězní, nelze propustit.	14
Když zadržuje vody, sucho přichází, a když je vypustí, zemi pustoší.	15
Jemu patří síla i schopnosti, jeho je podvedený i podvodník.	16
Velmože svléká donaha, ze soudců umí blázný udělat.	17
Králům rozpíná opasky, bedra jim obtáčí provazy.	18

19 I kněží svléká donaha,
dávne opory strhává.
20 Odebírá slovo zkušeným,
starce zbavuje soudnosti.
21 I přední muže vystavuje hanbě,
odzbrouje i statečné.
22 Odkrývá hlubiny temnoty,
na světlo vyvádí, co bylo v příšeří.
23 Rozmnožuje národy a pak je ničí,
dává jim rozmach a pak je rozhání.
24 Vůdce lidu on o rozum připravuje,
nechá je bloudit v pustotě bez cíle.
25 Bez světla tápají v temnotě,
nechá vrávorat je jako opilce.

1 **13** To vše už jsem viděl očima,
slyšel ušima a rozpoznal.
2 Co víte vy, to také vím
a nejsem v ničem za vámi.
3 Teď chci však s Všemohoucím promluvit,
s Bohem chci projednat svoji při.
4 Vy mě jen špiníte samou lží,
všichni jste šarlatáni, a ne lékaři.
5 Kdybyste aspoň konečně umkli,
vzbudili byste dojem moudrosti!^e
6 Moji námitku teď tedy poslyšte,
věnujte pozornost mým stížnostem.
7 To kvůli Bohu mluvíte tak podle?
To kvůli němu řečníte falešně?
8 Chcete snad nadržovat jemu?
Chcete snad dělat obhájce Bohu?
9 Dopadnete dobře, až vás prozkoumá?
Oklamete ho, jako klamete člověka?
10 Budete-li někomu tajně nadržovat,
copak vás tvrdě neztrestá?

Jeho vznešenosti nebojíte se, nepadá na vás jeho děs?	11
Ta vaše moudra jsou spleená z popela, vaše odpovědi jsou hlína splácaná!	12
Mlčte, teď promluvit chci já, pak ať se stane, co má se stát.	13
Proč kůži na trh nosit chci a vlastní život nasadit?	14
I kdyby mě zabil, i kdybych neměl naději, své cesty před ním hájit chci.	15
Jedině tak bych se mohl zachránit – vždyť před něj nepřijde žádný bezbožník.	16
Dobře poslouvejte, co tu vypovím, můj výklad ať vám v uších zní.	17
Teď jsem připraven vést svou při vědom si toho, že jsem nevinný.	18
Kdo se teď bude se mnou přít? Chci zemřít, když mě umlčí!	19
Žádám tě, Bože, jenom o dvojí, ať se před tebou skrývat nemusím:	20
Svou ruku ode mě odtáhni, ať nejsem zastrašen tvými hrůzami.	21
Potom mě vyzvi, ať se obhájím, anebo začnu mluvit a ty mi odpovíš.	22
Kolik mám hříchů, kolik vin? Mé přestupky a hříchy ukaž mi!	23
Proč skrýváš svoji tvář? Proč mě za protivníka pokládáš?	24
List větrem zmítaný chceš vyděsit, za suchou plevou chceš se hnát,	25
že na mě sepisuješ hořké žaloby a hříchy mého mládí mi přičítáš?	26
Nohy mi svíráš do klády, na každém kroku na mě dohlížíš, značíš si moje šlápoty!	27

28 Člověk se rozpadá jak něco shnilého,
jako když roucho žere mol.

1 **14** Smrtelník z ženy zrozený
má jen pár dnů – a plných trápení.

2 Jako květ vzejde a uvadne,
jako stín prchne, nezastaví se.

3 Přesto však z něho oči nespouštíš
a k soudu s tebou ho^a poháníš.

4 Kdo umí nečisté v čisté obrátit?
Ani jediný!

5 Ty jsi mu spočítal jeho dny,
počet měsíců jsi mu odměřil
dal jsi mu meze, jež nesmí překročit.

6 Odvrát svůj pohled, nech ho být,
ať si užije život jako nádeník!

7 Strom, ten má aspoň naději:

Když bude poražen, znovu vyraší,
nic nezastaví jeho výhonky.

8 I kdyby jeho kořeny v zemi zpuchřely,
i kdyby jeho kmen v prachu tlel,

9 jen ucítí vodu, vypučí zase,
jak mladý stromek větve vyžene.

10 Člověk však zemře a klesne bezvládně,
naposled vydechne – a kam se poděje?

11 Jako se vypařuje voda z moře,

jako potok vyschne a vyprahne,
právě tak člověk lehne a nevstane,

12 dokud trvá nebe, neprobudí se,
nic nepřeruší jeho sen.

13 Kéž bys mě jen schoval v hrobě,
kéž bys mě ukryl, než pomine tvůj hněv,
a určil chvíli, kdy na mě vzpomeneš!

14 Když člověk zemře, copak ožije?
Po všechny dny své těžké roboty
čekal bych na chvíli té úlevy!

Zavolal bys a já se ti ohlásil, 15
 po díle svých rukou by ses roztoužil.
 Ačkoli teď mé kroky počítáš, 16
 pak už bys na můj hřích nečíhal.
 Do měchu zapečetil bys mé přestupky 17
 a moje viny přikryl bys.
 Jako se však hora na prach rozdrolí, 18
 jako se balvan z místa odvalí,
 jako voda omílá kamení, 19
 jako příval půdu odplaví,
 právě tak ty bereš člověku naději!
 Když ho napadneš, navždy odchází, 20
 strnou mu rysy a ty ho propouštíš.
 O slávě svých dětí pak neví nic, 21
 nedozví se ani, zda budou nicotní.
 Jediné, co cítí, je bolest v těle, 22
 v duši oplakává jenom sám sebe.“

Ohrožuješ zbožnost!

15 Elifaz Temanský mu na to řekl: 1
 „Má mudrc hlásat jalové názory,
 v nitru se nadouvat větrem východním? 2
 Má se hádat slovy bez smyslu 3
 a řečmi bez užitku?
 Ty ale ohrožuješ zbožnost 4
 a bráníš rozjímání před Bohem!
 Tvá ústa totiž vede špatnost 5
 a rozhodl ses mluvit prohnanež.
 Tvá ústa – ne já – tě odsoudí, 6
 usvědčují tě vlastní rty!
 Copak ses narodil jako první člověk? 7
 Přišel jsi na svět před horami?
 To jsi naslouchal Boží tajné radě? 8
 Veškerá moudrost patří ti?

9 Copak víš něco, co my nevíme?
Čemu rozumíš, a my ne?
10 Na naší straně jsou kmeti šediví,
i tvého otce předčí věkem svým.
11 To ti nestačí ta Boží útěcha,
nelíbí se ti slova laskavá?
12 Čím ses tak nechal unést v srdci,
co ti tak zatemnilo oči,
13 že proti Bohu obracíš svůj hněv
a z úst vypouštíš takovouto řeč?
14 Co je člověk? Může snad být čistý?
Může být v právu, kdo je z ženy zrozený?
15 Ani na své anděly se Bůh nespolehá
ani nebe není ryzí před jeho očima.
16 Co potom člověk zlý a zkažený,
jenž hřeší, jako by vodu píl!
17 Něco ti povím, poslouchej,
to, co jsem viděl, ti budu vyprávět,
18 to, co hlásají mudrci,
když netají, co od svých předků přijali
19 (země byla dána jenom jim,
nikdo cizí k nim tenkrát nepatřil):
20 Darebák trpí bolestí po všechny své dny,
roky tyрана jsou spočteny.
21 Děsí se toho, co mu v uších zní,
když má klid, napadá ho útočník.
22 Nevěří, že by unikl temnotě,
neustále nad ním visí meč.
23 Bloudí tu jako potrava pro supy,
ví, že ho očekává den temnoty.
24 Úzkost ho svírá, tíseň děsí ho,
je jako král, jenž čeká na útok.
25 To proto, že proti Bohu vztáhl ruku,
proti Všemohoucímu se postavil,

tvrdošjinně se vrhl proti němu	26
obrněn svým štítem mohutným.	
Svou tvář sice nechal zarůst tukem,	27
sádlem si pokryl slabiny,	
bude však bydlet ve zbořených městech,	28
v domech, v kterých se nebydlí,	
které se rozpadají v sutiny.	
Bohatý nezůstane, jeho moc neobstojí,	29
jeho vliv nebude se šířit po zemi.	
Takový neunikne temnotě,	30
jeho výhonek plamen sežehne,	
dech Božích úst ho odvane.	
At' nikdo marně nespolehá na marnost –	31
prázdnota bude jeho odplatou!	
Uschne, než přijde jeho čas,	32
jeho větve se nebudou zelenat.	
Bude jak réva, jež ztrácí hrozny nezralé,	33
jako oliva, jež setřásá svůj květ.	
Spolek bezbožných je neplodný,	34
stany úplatkářů pohltní plameny.	
Počnou trápení a zlo porodí,	35
v jejich nitru se líhnou lsti!“	

Udělal si ze mě terč

16 Job na to řekl:	1
„Už jsem těch věcí slyšel přespříliš –	2
jako těšitelé jste ukrutní!“	
Prý: ‚Kdy už skončí to mluvení do větru?‘	3
Nebo: ‚Co tě dráždí k tvým výlevům?‘	
I já bych uměl mluvit jako vy,	4
kdybyste na mém místě usedli.	
Svémi řečmi bych vás uměl zahrnout,	
potřásat nad vámi hlavou svou.	
Svémi ústy bych vás ale povzbudil,	5
slova mých rtů by byla útěchou.	

6 Mluvím-li, má bolest se nemírní,
mlčím-li, v čem se mi uleví?
7 Teď jsi mě, Bože, opravdu vysílil.
Zničilš mě i mé nejbližší!
8 Vrásky na mém těle svědčí proti mně,
má vyhublost vstává a obviňuje mě.
9 Zuřivě drásá mě Bůh, nenávidí mě,
můj sok proti mně zuby skřípe,
probodává mě pohledem.
10 Kdekdo si na mě ústa otevře,
s posměchem bijí mě do tváře,
všichni se srotili proti mně.
11 Bůh mě dal napospas ničemům,
předhodil mě zlosynům.
12 Žil jsem v poklidu – vtom na mě udeřil,
chytil mě za krk a bil a bil!
Udělal si ze mě terč,
13 zasypává mě deštěm střel.
Bez milosti mě seká do slabin,
mou žluč nechá stříkat po zemi.
14 Dává mi jeden úder za druhým,
vrhá se na mě jako válečník.
15 Zjizvenou kůži pytlím zakryl jsem,
svým čelem ryji zem.
16 Tvář mi od pláče opuchla,
stín smrti mi leží na víčkách.
17 Já přece nemám na rukou násilí,
má modlitba je bez poskvrní!
18 Země, nepřikrývej moji krev,
můj křik ať odpočinku nedojde!
19 Mám svědka v nebi právě teď,
tam nahoře mám svého přímluvce.
20 Když se mi vysmívají přátelé,
k Bohu přes slzy dívám se.
21 Kéž by se člověk mohl s Bohem přít,
jako se lidé přou s přáteli!

- Roky mně odměřené se chýlí ke konci,
odcházím na cestu, z níž se nevrátím. 22
- 17** Dech mě opouští,
mé dny skončily,
jen hřbitov zbývá mi. 1
- Jsou se mnou ale ještě ti posměvači –
kvůli jejich zlobě nezamhouřím oči! 2
- Slož za mne záruku, kterou určil jsi –
kdo jiný by se za mě zaručil? 3
- Jejich srdce jsi zbavil soudnosti,
takovým přece nedáš zvítězit! 4
- Říká se: ‚Kdo zjištně zrazuje přátele,
zbavuje vlastní děti vyhlídek.‘ 5
- Bůh ze mě pro všechny udělal přísloví,
kdekdo mi plivne do očí. 6
- Oči se mi kalí hořkostí,
z mých údů zbývá pouhý stín. 7
- Při pohledu na mě se děsí poctiví,
nevinní jsou pobouřeni: ‚Vida, bezbožník!‘ 8
- Spravedlivý ale jde svou cestou dál,
kdo má čisté ruce, se zviklat nenechá. 9
- Nuže, vy všichni, zkuste to znovu –
moudrého mezi vámi ale nenajdu! 10
- Mé dny uplynuly i s mými úmysly,
touhy mého srdce se zhatily. 11
- Obrátit usilují noc na den,
v temnotě říkají: ‚Světlo blíží se!‘ 12
- Je-li mou nadějí domov ve hrobě,
mám-li si ustlat lože v temnotě,
mám-li nazývat jámu otcem svým
a červy svou matkou a sestrami –
kde potom bude ta má naděje? 13
- Ta má naděje – kdo ji zahlédne?
Sestoupí se mnou do hrobu? 14
- Lehneme si spolu do prachu?‘ 15

Světlo darebáka uhasne

- 1 **18** Bildad Šuachský mu na to řekl:
 2 „Jak dlouho povedeš takovéhle řeči?
 Zamysli se, a pak budeme mluvit.
 3 Jak to, že jsme tu za dobytek?^a
 To nás považuješ za tupce?
 4 Tvá vlastní zuřivost drásá tě!^b
 Copak se kvůli tobě zboří svět?
 Zhrouťí se skály na místě?
- 5 Světlo darebáka uhasne,
 plamen ohně mu zářit nebude.
 6 Světlo v jeho stanu ve tmě změní se
 a jeho svíce uhasne.^c
 7 Jeho rázný krok znejistí,
 jeho vlastní záměry ho porazí.
 8 Nohama zaplete se do sítě,
 do oka v chůzi chytí se.
 9 Za patu bude lapen do tenat,
 zaklapne se nad ním jeho past.
 10 Při zemi na něj číhá smyčka,
 na stezce na něj čeká léčka.
 11 Odevšad ho děsí hrůzy,
 lepí se mu na paty.
 12 Hladoví po něm pohroma,
 neštěstí čeká na jeho pád.
 13 Jeho kůži sžírá choroba,
 jeho údy hltá rána smrtelná.
 14 Vyrván bude z bezpečí svého stanu,
 odveden bude ke králi hrůz.
 15 Plameny zaplaví jeho stan,
 jeho příbytek bude sírou zasypán.
 16 Jeho kořeny uschnou zespoda,
 nahoře uvadne jeho koruna.
 17 Na zemi po něm nezůstane památka,
 jeho jméno nezazní nikde po kraji.

Ze světla vyženou ho do temna, 18
zapuzen bude ze světa.
Nebude mít v lidu nástupce ani potomka, 19
ve svém domě nezanechá ani živáčka.
Na západě se zhrozí nad jeho osudem 20
i všechny na východě pojme děs:
„Ach, takový je tedy příbytek zlosyna, 21
domov neznaboha takhle dopadá!“

Můj Zastávce žije

19 Job na to řekl: 1
„Jak dlouho budete mou duši trápit 2
a svými řečmi mě ubíjet?
Hanobíte mě už aspoň po desáté – 3
nestydíte se mě urážet?
Pokud jsem opravdu v něčem pochybil, 4
do mé chyby vám není nic.
Pokud se chcete povyšovat nade mne 5
a moji potupu proti mně obracet,
pak vězte, že Bůh mi ublížil – 6
to on na mě hodil svoji síť!
Hle, volám: ‚Násilí!‘ a nikdo se neozve; 7
křičím o pomoc, a právo nikde.
Cestu mi zardil – neprojdou, 8
na mé stezky vrhl temnotu.
Mou čest ze mne strhl jako plášť 9
a korunu mi z hlavy sňal.
Boží mě ze všech stran, dokud nezajdu, 10
mou naději vyvrací jako strom z kořenů.
Svým hněvem srší proti mně 11
v domnění, že jsem jeho nepřítel.
V jednom šiku útočí jeho armáda, 12
proti mně vrší dobývací val,
můj stan obléhají kolem dokola.

- 13 Mým vlastním bratrům mě odcizil,
moji známí se ke mně neznají.
- 14 Příbuzní i přátelé mě nechali,
15 zapomněli na mě i hosté mí.
I mé služebnice mě mají za cizince,
dívají se na mě jako na vetřelce.
- 16 Když zavolám sluhu, vůbec se neozve,
jakkoli úpěnlivě prosím jej.
- 17 Můj dech je odporný i mé manželce,
hnusím se své vlastní rodině.
- 18 Pohrdají mnou i mládenci –
jen co se objevím, nadávají mi.
- 19 Spřízněným duším jsem odporný,
moji milovaní mě zavrhli.
- 20 Nejsem nic než kost a kůže,
zbyly mi jen holé dásně.
- 21 Smilujte, smilujte se, vy mí přátelé,
vždyť Boží ruka bije mě!
- 22 Musíte s Bohem na mě pořádat ten hon,
nemáte ještě mého masa dost?
- 23 Kéž by má slova byla sepsána,
kéž by jak nápis byla vyryta
24 olovem a rydlem železným,
kéž by je navždy vytesali do skály!
- 25 Můj Zastávce^a žije, to jedno vím,
a že se nakonec nad prachem postaví.
- 26 I kdyby ze mě kůži sedřeli,
já ve svém těle Boha uvidím.
- 27 Já ho uvidím vlastníma očima,
ne někdo cizí, ale já –
srdce mi touhou umírá!
- 28 Jenže vy říkáte: „Jak ho přistihnem?
Příčina věci je přece v něm.“^c

Vy sami ale meče bojte se, 29
 vždyť mečem trestá hněv,
 a tak soud sami poznáte.“

Hrozný osud ničemů

20 Sofar Naámský mu na to řekl: 1
 „Na tohle musím odpovědět, 2
 to přece nejde vydržet!
 Když slyším tolik důtek a urážek, 3
 můj moudrý duch mi vnuká odpověď:
 Víš přece sám, že odjakživa, 4
 už co byl člověk na zem postaven,
 radost ničemů je velmi krátká, 5
 štěstí bezbožných je chvilkové.
 I kdyby jeho hrdost k nebi dosáhla 6
 a hlavou oblaků se dotýkal,
 jak vlastní lejno zmizí napořád – 7
 ‚Kam se poděl?‘ se jeho známí budou ptát.
 Jako sen odletí a bude ten tam, 8
 bude zapuzen jak noční vidina.
 Oko, jež vídalo ho, už ho nespatří, 9
 nebude k nalezení ve svém obydlí.
 Jeho děti budou muset odškodnit chudáky, 10
 vlastníma rukama majetek navrátit.
 Mladická síla, již měl plné kosti, 11
 do prachu ulehne spolu s ním.
 I když mu zlo chutná v ústech sladce, 12
 i když je chová pod jazykem,
 i když je vychutnává, nemá naspěch, 13
 i když je převaluje na patře,
 v útrokách mu ale ten pokrm zhořkne, 14
 promění se mu v hadí jed.
 Vše, co spolykal, musí vyzvracet, 15
 Bůh mu to bohatství z břicha vyžene.

16 Bude nasávat hadí jed,
     jazyk zmijí ho zabije.
 17 Nikdy nezažije proudy oleje,
     nebude se koupat v medu a smetaně.
 18 To, co ukořistil, vrátí netknuté,
     neužije to, co získal obchodem.
 19 To proto, že chudákům bořil chýše
     a zabíral domy, které nestavěl.
 20 Svoji hladovost neuměl utišit,
     a proto neunikne vlastní chtivosti.
 21 Nezbude nic, co by pohltil,
     už nepotrvá jeho blahobyt.
 22 Uprostřed nadbytku přijde do úzkých,
     bída se na něj vrhne ze všech sil.
 23 Zatímco on si břicho cpe,
     Bůh na něj sešle vroucí hněv –
     zaplaví ho svým deštěm střel!
 24 Na útěku před železnou zbraní
     zasažen bude lukem bronzovým.
 25 Ze zad mu náhle trčí šíp
     a jeho špice se žlučí skví.
 Kdejaká hrůza ho dostihla,
 26 na jeho poklady čeká černá tma.
 Pohltí ho oheň, jenž nebyl rozdmýchán,
     cokoli zůstalo u něj doma, spolyká.
 27 Nebesa odhalí jeho vinu,
     země se postaví proti němu.
 28 Jeho dům odnese povodeň,
     proud ho zachvátí v soudný den.
 29 Takový osud dává Bůh ničemům,
     takové dědictví jim určil Bůh!“

Ničemové užívají života

21	Job na to řekl:	1
	„Dobře poslouchejte, co tu vypovím – můžete mě utěšit právě tím.	2
	Vydržte, když teď budu mluvit já, potom se zase smíte posmívat.	3
	Copak si stěžuji na člověka? Ztrácím trpělivost jenom tak?	4
	Pohledte na mě a zděste se, ruku na ústa si položte!	5
	Vždyť i já, když na to pomyslím, celý se třesu zděšením.	6
	Jak to, že ničemové užívají života? Zatímco stárnou, jejich moc narůstá.	7
	Jejich potomkům se daří kolem nich, své ratolesti mají na očích.	8
	V jejich domech je pokoj bez obav, Boží hůl na ně nijak nepadá.	9
	Jejich býk je plodný, nikdy neselže, jejich kráva rodí, o tele nepřijde.	10
	Jejich mladí mají volnost jako beránci, jejich maličcí skotačí.	11
	Zpívají při hře bubínku a citery, za zvuku písňaly se veselí.	12
	Ve štěstí tráví svoje dny, do hrobu se odeberou v pokoji.	13
	Bohu však říkají: ‚Nech nás být! O tvých cestách nechceme vědět nic!	14
	Kdo je to ten Všemohoucí? Proč bychom mu sloužili? K čemu by nám asi byly nějaké modlitby?‘	15
	(Oni však to své štěstí v moci nemají. Myšlenky ničemů mě míjejí!)	16

17 Jak často ale ‚svíce darebáků zhasíná‘?^a
 Přichází na ně pohroma?
 Naděluje jim bolesti rozhněvaný Bůh?
 18 Bývají jako sláma ve větru,
 jako plevy, jež vichr odnesl?
 19 Řeknete: ‚Bůh jeho trest odkládá pro děti.‘^b
 – Ať raději odplatí jemu, aby se poučil!
 20 Ať vidí svou zkázu vlastníma očima,
 hněvání Všemohoucího ať vypije si sám!
 21 Bude mu snad potom záležet na rodině,
 až jeho měsíce dojdou do konce?
 22 Chce tu snad někdo Boha poučit?
 On přece soudí všechno na nebi!
 23 Jeden umírá v plné síle,
 v klidu a zcela spokojen,
 24 stehna obalená tukem
 a kosti morkem nasáklé.
 25 Jiný zas umírá plný hořkosti,
 aniž kdy okusil, co je blahobyt.
 26 Do prachu však ulehnou jeden jak druhý,
 oba dva stejně přikryjí červi.
 27 Víte, já znám ty vaše myšlenky –
 hledáte způsoby, jak mi ublížit.
 28 Říkáte: ‚Kam se poděly ty jejich paláce?
 Stanům darebáků kde konec je?‘^c
 29 – To jste se nikdy neptali pocestných?
 Nepřijímáte jejich svědectví?
 30 Vždyť v čase neštěstí je zlosyn ušetřen,
 v den rozhněvání vyvázne.
 31 Kdo mu jeho způsoby vytkne do očí?
 Za to, co prováděl, kdo mu odplatí?
 32 Ještě mu pohřeb vystrojí,
 nad jeho hrobem budou bdít.
 33 Lehká mu bude země pohřební,
 vždyť za ním kráčí celé procesí
 a předcházejí ho nesčetní.

Jak mě chcete těšit těmi nesmysly?
Vaše odpovědi jsou samé lži!“ 34

Tvá vina je bezmezná!

22 Elifaz Temanský mu na to řekl: 1
 „Má snad Bůh nějaký prospěch z člověka? 2
 Že by mu chytrák nějak prospíval?
 Copak tvá spravedlnost Všemohoucího zajímá? 3
 Žiješ-li bezúhonně, co z toho má?
 Že by se o tvou zbožnost s tebou pohádal? 4
 Proč by měl s tebou k soudu utíkat?
 Tvá špatnost musí být veliká, 5
 tvá vina je bezmezná!

Od bratří jsi bezdůvodně zástavu vybíral 6
 a nahým svlékals jejich plášť,^a
 žíznivému jsi vodu nedával 7
 a hladovému chleba odpíral.
 Mocnému přece patří svět, 8
 uznávání se v něm umějí zabydlet.^c
 Vdovy jsi ale s prázdnou pryč posílal 9
 a sirotkům jsi drtil ramena.^b
 To proto tě nyní obkličují osidla 10
 a náhle tě děsí pohroma,
 proto je kolem tebe neprůhledná tma 11
 a přikrývá tě záplava.

Copak Bůh není tam v nebi nahoře? 12
 Jak vysoko jsou hvězdy – jen se podívej!
 Ty ale říkáš: „Co Bůh ví? 13
 To může soudit přes mraky?
 Oblaka cloní jej, takže nevidí, 14
 když po nebeské klenbě obchází.^c
 – To se chceš držet té staré stezky, 15
 kterou kráčeli lidé zlí?
 Ti byli vyrváni, než přišel jejich čas, 16
 jejich základy řeka odnesla.

17 Bohu říkali: „Nech nás být!
 Co by nám^e Všemohoucí mohl učinit?^e
 18 (Přitom jejich domy blahobytem naplnil.
 Myšlenky ničemu mě míjejí!)
 19 Spravedliví jejich pád vidí s radostí,
 nevinní se smějí nad nimi:
 20 „Hledme, jejich jmění je to tam,
 jejich bohatství oheň spolykal!“
 21 Poddej se Bohu a najdeš klid,
 takto ti vzejde blahobyt.
 22 Z jeho úst přijmi učení,
 vezmi si k srdci jeho výroky.
 23 K Všemohoucímu když se navrátíš,
 on tě obnoví!
 Ze svého stanu vyžeň bezpráví,
 24 své zlato musíš do prachu zahodit,
 ofírné zlato mezi říční balvany.
 25 Pak bude Všemohoucí zlatem tvým,
 hromadou stříbra bude ti.
 26 Všemohoucí pak bude tvou rozkoší,
 až k Bohu tvář svou obrátíš.
 27 Budeš se k němu modlit a on tě vyslyší,
 své sliby tehdy vyplníš.
 28 Cokoli rozhodneš, obstojí,
 tvé cesty budou světlem zality.
 29 „Hlavu vzhůru!“ řekneš zkroušeným,
 a kdo klopí oči, toho Bůh zachrání.
 30 Vysvobodí i toho, kdo není bez viny,
 vysvobozen bude pro čistotu rukou tvých.“

Má žaloba je plná trpkosti

1 **23** Job na to řekl:
 2 „I dnes je má žaloba plná trpkosti,
 jeho^a ruka mě drtí i přes mé sténání.
 3 Kdybych jen věděl, kde se nachází,
 k jeho sídlu bych se vypravil.

Před jeho tváří bych vyložil svou při,
vznesl bych před ním svoje stížnosti. 4
Dozvěděl bych se, co mi odpoví,
co mi chce říci, bych pochopil. 5
Bude se ve své veliké moci se mnou přít?
Nikoli! On mě jistě vyslyší! 6
Kdyby se s ním poctivý mohl přít,
vyhrál bych svůj soud navždycky. 7

Jdu-li však na východ, není tam,
ani na západě ho nevnímám. 8
Působí-li na severu, tam ho nevidím,
míří-li k jihu, já ho nespatřím. 9
Zato on zná moje cesty i mé zastávky;
ukážu se jako zlato, až mě vyzkouší. 10
Má noha se přidržela jeho šlépějí,
sledoval jsem jeho cestu, nesešel jsem z ní. 11
Nevzdálil jsem se příkazům jeho rtů,
v nitru^b jsem uchovával výroky jeho úst. 12

On je však Jediný – kdo ho zadrží?
Co se mu zachce, to učiní. 13
Co o mě rozhodne, to jistě vykoná,
jak už to prokázal tolikrát. 14
Proto jsem před ním vyděšen,
když na něj myslím, hrozím se! 15
Bůh už mé srdce ochromil,
Všemohoucí mě vyděsil. 16
Ještě jsem ale nezmlkl v temnotách,
i když mi obličej přikryl mrak. 17

24 Když ,Všemohoucí neodkládá časy odplaty,^a
proč ty dny jeho věrní nikdy nevidí? 1

Jsou takoví, kteří posouvají mezníky
a pasou stáda, která ukradli. 2
Sirotkům odvádějí osla pryč
a vdově berou býka do zástavy. 3

- 4 Ubožáky z cesty srážejí,
až se chudí skrývají všude po kraji.
- 5 Jiní jsou jako divocí osli na poušti,
vycházejí za prací, jakoby kořist hledali;
potravu pro děti shánějí na pláních.
- 6 Sklízejí na poli, které jim nepatří,
paběrkují na vinicích lidí zlých.
- 7 Nocují nazí, oděv nemají,
v chladu jim chybí přikrývky.
- 8 Horské lijáky je promočí,
choulí se ke skále, nemají přístřeší.
- 9 Jiní zas sirotka od prsu uloupí,
vezmou ho chudákům do zástavy.
- 10 Ti chodí nazí, oděv nemají,
o hladu cizí snopy snášejí.
- 11 Vytlačují olej mezi kameny,
o žízni šlapou vinný lis.
- 12 Sténání umírajících z města zní,
raněné duše – o pomoc volají –
copak to Bohu nevdají?!
- 13 Jsou také takoví, kteří se světlu vzpírají,
k jeho cestám se neznají
a jeho stezek se nedrží.
- 14 Vrah vstává, když se zešeří,
aby zabíjel ubohé chudáky;
jako zloděj se nocí odplíží.
- 15 Cizoložné oko soumrak vyhlíží,
,Nikdo mě nevidí,‘ říká si
a tvář si rouškou zahalí.
- 16 Za tmy se do domů vlamují,
ve dne jsou doma zavření;
ke světlu se neznají.
- 17 Těm všem je temno svítáním,
přátelí se totiž s hrůzou tmy.

- At' voda takové rychle odplaví, 18
 at' jsou prokleté jejich pozemky,
 at' nikdo nezamíří k jejich vinicím!
 Jako sucho a horko pohltí rozpuštěný sníh, 19
 tak at' hrob pohltí ty, kdo hřešili.
 At' na ně zapomene matčin klín, 20
 at' jsou pochoutkou pro červy.
 At' nikdo nevzpomene na ty zlosyny,
 at' jsou jak stromy větrem zlomeni.
 At' obcují s neplodnou, která nerodí, 21
 vdovu at' opustí bez jmění!
- Bůh svojí mocí i silné zachvátí; 22
 i při svém postavení si nejsou jistí životy.
 Dává jim pocit bezpečné opory, 23
 jeho oči však jejich cestu sledují.
 Načas se vyvýší, a hned jsou pryč, 24
 snížení budou a jako všichni sklizeni,
 jako klasy budou skoseni.
- Což to tak není? Kdo mě ze lži usvědčí? 25
 Kdo moji výpověď může vyvrátit?“

Kdo může být čistý?

- 25** Bildad Šuachský mu na to řekl: 1
 „Bohu náleží vláda i úcta, 2
 on působí pokoj na svých výšinách.
 Dá se snad jeho vojsko spočítat? 3
 Je někdo, nad kým jeho světlo nevstává?
 Může snad člověk být v právu před Bohem? 4
 Může být čistý, kdo z ženy zrodil se?
 Vždyť ani měsíc dost světla nedává, 5
 ani hvězdy nejsou ryzí před jeho očima.
 Co potom pouhý lidský červ, 6
 smrtelník, jenž je larv podoben?“

Jen šepot o něm slyšíme

- 1 **26** Job na to řekl:
- 2 „Jak pěkně umíš slabému pomoci!
Jak jsi bezmocného přímo zachránil!
- 3 Jakou radu jsi bláhovému udělil!
Jak hluboké pochopení jsi tu projevil!
- 4 Komu chceš tyhle řeči vykládat?
Jaký duch to z tebe promlouvá?
- 5 Mrtví se před Bohem chvějí v hlubinách,
pod vodou s těmi, kdo prodlévají tam.
- 6 Před ním je nahé samo záhrobí,
neskryje se před ním říše záhuby.
- 7 On prostírá sever nad prázdňem,
zavěšuje zemi na ničem.
- 8 On váže vody do oblak,
mračno pod nimi se však netrhá.
- 9 On zahaluje úplněk,
mrakem ho přikrývá jako závojem.
- 10 Vykroužil obzor nad vodní hladinou,
tam, kde je hranice světla s temnotou.
- 11 Nebeské pilíře třesou se,
děsí se při jeho pohrůžce.
- 12 On svojí mocí moře utišil,
netvora rozdrtil svojí moudrostí.
- 13 Svým dechem nebe rozjasnil,
úskočného hada svou rukou poranil.
- 14 A to jsou z jeho cest pouhé okraje,
jen slabý šepot o něm slyšíme –
burácení jeho moci kdo by rozuměl?“

Trvám na své nevině

- 1 **27** A Job pokračoval ve své promluvě:
- 2 „Při Bohu živém, který mi upřel právo,
při Všemohoucím, jenž naplnil mě trpkostí,

přisahám, že dokud je ve mně život,	3
dokud mám v chřípí Boží dýchání,	
nevypustím ze rtů žádnou podlost,	4
nebudu mluvit jazykem falešným.	
V žádném případě vám nedám zapravdu,	5
své bezúhonnosti se do smrti nezřeknu. ^a	
Trvám na své nevině – té se nepustím,	6
po celý život mám čisté svědomí!	
Kéž by můj protivník byl jako zlosyn odhalen,	7
kéž by můj odpůrce dopadl jako zločinec!	
Copak má bezbožný nějakou naději,	8
když ho Bůh zabíjí, obírá o duši?	
Copak Bůh vyslyší jeho volání,	9
když na něj přijde soužení?	
Copak je Všemohoucí jeho rozkoší?	10
Volá snad k Bohu bez ustání?	
Poučil jsem vás o Božím jednání,	11
o Všemohoucím jsem nic netajil.	
Vždyť jste to všichni sami viděli –	12
proč tedy mluvíte takové nesmysly:	
,Takový osud dává Bůh ničemům,	13
dědictví, jež Všemohoucí svěřuje tyranům. ^b	
I kdyby měl spoustu dětí, všechny čeká meč,	14
chlebem jeho ratolesti nenasytí se.	
Pozůstalé po něm pohřbí mor,	15
nebudou oplakáváni od svých vdov.	
I kdyby stříbra jak prachu nakupil,	16
i kdyby šatů jak bláta navršil,	
spravedlivý oblékne si, co on hromadil,	17
jeho stříbro po něm zdědí nevinný.	
Jak pavouk buduje si svůj dům,	18
je ale chatrný jak chýše hlídačů. ^c	
Ulehne jako boháč, a je to naposled;	19
když oči otevře, nic mu nezbude.	

20 Hrůzy ho postihnou jako povodeň,
uprostřed noci ho vichr odnese.^d
21 Východní vítr ho odnese kdovíkam,
odvane ho daleko z jeho domova.
22 Vrhne se na něj beze vši lítosti,
právě když bude chtít před ním utéci.
23 Posměšně zatleská mu svýma rukama,
s pískotem vyžene ho z jeho domova.“

Píseň o skryté moudrosti

1 **28** Stříbro má své naleziště,
zlatu má místo, kde čistí se.
2 Železo lidé těžší ze země
a kámen taví v měď.
3 Vytlačují tmou za nové hranice,
pronikají každou krajní mez,
po rudě pátrají v černé tmě.
4 Šachty razí, kam poutník nezavítá,
kam ani nezabloudí noha člověka,
spouští se na laně, kde není živáčka.
5 Země na povrchu skýtá chleba,
v jejích hlubinách však sálá žár.
6 Safír se ukrývá v jejích skalách,
blyští se tam zlatý prach.
7 Stezku tam nezná dravý pták,
nespatřilo ji oko jestřába.
8 Nekráčí po ní pyšná šelma,
lev nikdy nezavítá tam.
9 Lidé však na křemen vztahují ruku,
hory vyvracejí z kořenů.
10 Ve skále dokáží razit štolu,
očima pátrají po každém klenotu.
11 Zahradit umějí prosakující vodu,
skryté poklady vynášejí ke světlu.
12 Kde se však moudrost nalézá?
A rozumnost kde přebývá?

Člověk netuší, kudy k ní; nenajde ji na zemi mezi živými.	13
Propast praví: „Ve mně není.“	14
Moře říká: „Nemám ji.“	
Nedá se pořídit za zlato nejčistší, její cenu nelze stříbrem vyvážit. ^a	15
Nedá se zaplatit zlatem ofirským, vzácným onyxem ani safíry.	16
Zlato ani křišťál s ní nelze porovnat, nedá se koupit za šperky ze zlata.	17
Korál či alabastr za zmínku nestojí, cena moudrosti je nad perly.	18
Nevyrovnejí se jí ani africké topasy, nejryzejším zlatem se nedá zaplatit.	19
Odkud tedy moudrost vyvěrá? A rozumnost kde přebývá?	20
Skrytá je očím všech živých na zemi, i ptákům na nebi je tajemstvím.	21
Záhuba i Smrt praví: „Samy jsme o ní jen slyšely.“	22
Jen Bůh rozumí cestě k ní, to on ví, kde se nachází.	23
On vidí všechny zemské končiny, všechno pod nebem si prohlíží.	24
Když vítr silou obdařil a vodu mírou odměřil, když dešti určil cíl	25
a dráhu bleskům hromovým, tehdy ji spatřil a ocenil,	26
prozkoumal ji a potvrdil. ^b	27
A řekl člověku:	28
„Moudrost je v tom, ctít Hospodina, rozum je v tom, varovat se zla.“ ^c	

Jobova závěrečná řeč

- 1 **29** A Job pokračoval ve své promluvě:
 2 „Kéž by mi bylo jako za dávných časů,
 3 za dnů, kdy Bůh bděl nade mnou,
 4 kdy jeho lampa svítila nad mou hlavou
 5 a v jeho světle jsem chodil tmou!
 6 Jako tenkrát v mém nejlepším věku,
 7 kdy Bůh byl mému stanu přítelem,
 8 kdy ještě Všemohoucí býval se mnou
 9 a mé děti všude kolem mě.
 10 Tenkrát se mé kroky koupaly ve smetaně,
 11 ze skály prýštily mi proudy oleje.
 12 Když jsem chodíval k městské bráně,
 13 abych své místo na prostranství zaujal,
 14 mládenci ustupovali, jakmile zahlédli mě,
 15 kmeti vstávali mi na pozdrav,
 16 přední mužové své řeči přerušili,
 17 ruku si kladli na ústa,
 18 hlasy hodnostářů umlkaly,
 19 jazyk jim přilnul na patra.
 20 Kdo mě uslyšel, ten mi blahořečil,
 21 kdo jen mě zahlédl, chválil mě,
 22 chudáka v jeho křiku že vysvobozuji
 23 a také sirotka, jenž nemá zastánce.
 24 Snášela se na mě žehnáni umírajících,
 25 vdově jsem vracel radost do srdce.
 26 Jak šatem jsem se halil spravedlností,
 27 právo mi bylo pláštěm i turbanem.
 28 Byl jsem očima pro slepé
 29 a nohama pro chromé,
 30 otcem jsem býval pro chudé,
 31 zasazoval se o právo cizince.
 32 Zlosynům jsem uměl zuby zvyrážet
 33 z čelistí jsem jim vyrval úlovek.

- Říkal jsem si: ‚Umřu v rodinném hnízdě,
až mých dnů bude jak písku u moře. 18
Mé kořeny budou sahat až k vodě,
rosa bude nocovat v mé koruně. 19
Má sláva stále čerstvá zůstane,
můj luk stále pevný v ruce mé.‘ 20
- Naslouchali mi napjatě,
tiše očekávali rady mé. 21
Neměli co dodat po mém slově,
má řeč je svažovala jako krůpěje. 22
Čekávali na mě jak na déšť,
na jarní vláhu čekali dychtivě. 23
Když jsem se usmál na ně, nemohli uvěřit,
světlo mé tváře nechtěli zaplašit. 24
Sedal jsem v jejich čele a udával jim směr,
žil jsem jako král ve své družině,
jako ten, kdo těší truchlivé. 25
- 30** Ted' se mi ale vysmívají 1
ti, kdo jsou mladší nežli já –
ti, jejichž otcům bych býval nesvěřil
ani ovčáckého psa!
Síla jejich rukou k čemu mi může být? 2
Jejich zmužilost je dávno pryč.
Nouzí a hladem vyzáblí,
vyprahlou zemí se toulají,
nocí zkázy a pustoty. 3
Mezi křovím sbírají listy lebedy,
kořínky jalovce se chtějí nasytit. 4
Lidé je ze svého středu vyhnali,
křičí za nimi jak za zloději. 5
Ve strmých roklích bydllet musejí,
v děrách do země a v jeskyních. 6
Hýkají jako osli ve křoví,
spolu se choulí pod kopřivy –
hlupáci, kteří ani jméno nemají,
kteří jsou ze země bičem vyhnáni! 8

- 9   Ted' ale o mně skládají písničky,
              stal jsem se pro ně příslovím.
- 10   Už zdálky jsem jim odporný,
              plivat do tváře se mi nestydí.
- 11   Když Bůh můj provaz potupně povolil,
              i oni odhodili všechny zábrany.
- 12   Lůza povstává po mé pravici,
              nohy mi chtějí podrazit,
              připravují cesty, aby mě zničili.
- 13   Mou stezku rozkopali,
              na mojí zkáze pracují
              a nikdo jim v tom nebrání.
- 14   Širokou průrvou pronikají,
              jak záplava se valí troskami.
- 15   Všechny ty hrůzy se na mě vrhly,
              mou důstojnost jako by vichr uchvátil,
              jak oblak rozplynulo se mé bezpečí.
- 16   Ted' už mě ale duše opouští,
              zmocňují se mě dny soužení.
- 17   Bůh ve mně drtí kosti po nocích,
              bolest mě sžírá, nedá se utiшит.
- 18   Ohromnou silou chytá mě za šaty,
              v límci mé košile chce mě uškrtit.
- 19   Do bláta mě odmrštil,
              prachu a popelu jsem podobný.
- 20   Křičím k tobě, a ty neodpovídáš;
              stojím tu, a ty jen přihlížíš.
- 21   Proměnil ses mi v ukrutníka,
              veškerou silou na mě útočíš.
- 22   Vysoko ve větru mě unášíš,
              smýkáš mnou v hrozná vichřici.
- 23   Vedeš mě na smrt, to jistě vím –
              do domu určeného všem živým.
- 24   Na zhrouceného přece nikdo ruku nevztáhne,
              když volá o pomoc ve své pohromě.

Copak jsem nad ubožákem neplakal? 25
 Neměl jsem soucit pro chudáka?
 Když jsem však čekal dobro, přišlo zlo, 26
 namísto světla mě temno přepadlo.
 Mé nitro bouří, nedá se utiшит, 27
 dostihly mě dny soužení.
 Nevidím slunce, chodím ve chmurách, 28
 přede všemi vstávám a naříkám.
 Mé vytí připomíná šakaly, 29
 vydávám skřeky se pštrosy.
 Kůže na těle mi zčernala, 30
 v kostech mi plane horečka.
 Truchlivě zvučí moje citera, 31
 z mé píšťaly se line pláč.

31 Vstoupil jsem do smlouvy se svýma očima, 1
 že se nebudu dívat po dívkách.
 Vždyť jaký úděl Bůh z nebe udílí, 2
 jaké dává Všemohoucí shůry dědictví,
 ne-li neštěstí pro zlosyna, 3
 ne-li pohromu pachatelům zla?
 Copak Bůh nehledí na mé cesty, 4
 copak nepočítá všechny mé kroky?
 Jestli jsem v životě jednal falešně, 5
 jestli jsem kdy pospíchal konat lest –
 pak ať mě Bůh zváží na váze poctivé, 6
 ať se ubezpečí o mé nevině!
 Jestli má noha z cesty zabloudila, 7
 jestli mé srdce odešlo za očima,
 jestli mi na rukou špína ulpěla –
 pak ať co zaseji, sní někdo jiný, 8
 ať jsou mé ratolesti vykořeněny!
 Jestli jsem se v srdci dal něčí ženou svést, 9
 jestli jsem číhal u dveří přítele –
 pak ať má žena pro jiného mele, 10
 ať s ní jdou jiní do postele!

- 11 Byl by to přece zvrhlý zločin,
byl by to trestuhodný hřích,
12 byl by to oheň k záhubě spalující,
vykořenil by vše, co pěstují!“
- 13 Copak jsem svému služebníku odepřel právo
nebo své služebnici, když měli se mnou spor?
14 Co bych si pak počal Bohu tváří v tvář?
Co bych mu odpověděl, až se mě bude ptát?
15 Nestvořil ho v břiše Ten, který stvořil mě?
Nezformoval nás jeden a týž v lůně matčině?
- 16 Copak jsem nevnímal potřeby chudých,
nechal jsem pohasínat oči vdovy?
17 Copak jsem jedl svůj chléb sám
a sirotkům z něj nedával?
18 Od mého mládí u mě jak u otce vyrůstal,
od svého dětství jsem vdovám pomáhal.
19 Copak jsem přihlížel, jak někdo umírá bez šatů,
jak ubožák nemá ani příkrývku?
20 Copak mi takový ze srdce nežehnal,
když se vlnou mých ovcí zahříval?
21 Jestli má ruka někdy napadla sirotka,
protože jsem viděl, že soud na mě dá –
22 pak ať mi vyrvou paži z ramena,
ať je má ruka v lokti zlomena!
23 Božího trestu jsem se přece bál,
před jeho vznešeností bych neobstál!
- 24 Copak jsem snad kdy doufal ve zlato,
nazýval jsem drahý kov svou jistotou?
25 Copak mě těšilo, jak velké jmění mám
a kolik toho svou rukou vydělám?
26 Copak jsem obdivoval zářící slunce
a měsíc putující ve své nádheře,
27 takže bych se v srdci dal tajně svést
a rukou jim od úst poslal polibek?

I to by byl přece trestuhodný hřích, zrazoval bych tím Boha na nebi! ^b	28
Copak mě těšilo neštěstí nepřítele, copak jsem jásal, když se mu vedlo zle?	29
Svá ústa jsem nikdy nenechal hřešit tím, že bych na něj svolával kletby.	30
Copak si mí domácí museli stěžovat: ,Kéž by nám dal trochu masa; máme hlad?'	31
Vždyť ani cizinec nemusel venku nocovat, své dveře jsem pocestnému otvíral dokořán.	32
Copak jsem jako Adam skrýval své přestupky? ^c Chtěl jsem svou vinu v srdci utajit?	33
Měl jsem snad strach před hlučícím davem, bál jsem se posměchu svého kmene, takže jsem mlčel a ani nevycházel ven?	34
Kéž by mi někdo poskytl slyšení! Zde je můj podpis. Ať mi Všemohoucí odpoví! Ať můj odpůrce předloží svůj spis!	35
Rád ho budu nosit na vlastních ramenou, ozdobím se jím jako korunou!	36
Všechny své kroky před ním rád vypovím, předstoupím před něj jako princ!	37
Jestli má půda křičí proti mně a její brázdy pláčí společně, jestli jsem její plody jedl bezplatně a vykořisťoval její nájemce –	38
pak ať mi vzejde bodláčí místo pšenice a plevel místo ječmene! ^d	39
Zde Jobova řeč končí.	40
	41

ELIHU

Teď promluvím já!

1 **32** Ti tři muži už přestali Jobovi odpovídat, protože se stále pova-
 2 žoval za spravedlivého. Avšak Elihu, syn Barachela Buzského
 z rodu Ramova, vzplanul proti Jobovi hněvem. Hrozně se rozhněval,
 3 že se Job považuje za spravedlivějšího než Bůh. Rozhněval se i na jeho
 tři přátele, že mu neuměli odpovědět tak, aby Jobovi dokázali vinu.^a
 4,5 Dokud mluvili s Jobem, Elihu čekal, protože byli starší než on. Když
 ale viděl, že ti tři muži už nemají co odpovědět, vzplanul hněvem.
 6 Elihu, syn Barachela Buzského tehdy řekl:

„Já jsem jen mladík
 a vy jste kmeti,
 proto jsem dosud byl nesmělý,
 bál jsem se říci vám své mínění.
 7 Říkal jsem si: ‚Ať mluví starší,
 dříve narození ať učí moudrosti.‘
 8 Vše ale na duchu v člověku záleží,
 dech Všemohoucího dává chápání.
 9 Dříve narození nejsou vždy moudřejší,
 starší nemusejí mít nejlepší úsudky.
 10 A proto říkám: Naslouchejte mi,
 teď zas já vyslovím své mínění.

11 Dokud jste mluvili, já jsem vyčkával,
 pečlivě naslouchal jsem vašim úvahám.
 Dokud jste hledali správná slova,
 12 pozorně jsem vás sledoval.
 Joba však nikdo z vás usvědčit neuměl,
 nikdo jste pro něj nenašli odpověď.
 13 Jen neříkejte: ‚Našli jsme moudré řešení,
 Bůh, a ne člověk ať ho usvědčí!‘
 14 Jobovy řeči mi nebyly určeny,
 já bych však neodpovídal tak jako vy.

Zaraženi jsou, bez odpovědi, 15
 nemají, co by k tomu dodali!
 To mám čekat dál, když už nic neříkají, 16
 když stojí na místě, odpověď nemají?
 Je tedy řada na mně, já teď promluvím, 17
 teď zas já vyslovím své mínění.
 Jsem totiž přímo přeplněný slovy, 18
 duch mi roztahuje všechny vnitřnosti.
 Jak víno bez průduchu jsou mé útroby, 19
 jak nové měchy plné k prasknutí.
 Musím promluvit, abych si ulevil, 20
 otevřu ústa a odpovím!
 Nikomu jistě nebudu stranit, 21
 nikomu nechci lichotit.
 Lichotit totiž ani neumím – 22
 to by mě můj Stvořitel rychle odstranil!

33 Tak tedy, Jobe, slyš mou řeč, 1
 všemu, co říkám, dobře naslouchej.
 Pozor, už ústa otvírám, 2
 slova mi začínají proudit z jazyka.
 Z upřímného srdce má řeč pramení, 3
 mé rty vyjevují čisté poznání.
 Duch Boží mě přece učinil, 4
 dech Všemohoucího mě oživil.
 Odpověz mi, pokud to dokážeš, 5
 předlož mi svou při, postav se!
 Hle, jsem ti rovný před Bohem, 6
 i já jsem byl přece z hlíny uhněten.
 Nelekej se mě tedy a neměj strach, 7
 nebudu na tebe silně naléhat.
 Na vlastní uši jsem tě slyšel říct, 8
 co jsi v mé přítomnosti prohlásil:
 „Jsem zcela ryzí, nijak jsem nepochybil, 9
 jsem nevinný a nemám hřích.“

- 10 Bůh však proti mně hledá záminky –
myslí si, že jsem jeho protivník.
- 11 Nohy mi svírá do klády,
na každém kroku na mě dohlíží!^a
- 12 V tom se však mýlíš, to ti povídám,
Bůh přece převyšuje člověka!
- 13 Proč si tedy na něj stěžuješ,
že nedává na vše odpověď?
- 14 Bůh totiž mluví jednou i podruhé,
člověk to ale sotva postřehne.
- 15 Ve spánku, v noční vidině,
když lidi zmáhá těžký sen,
když na lůžku leží v dřímotě,
- 16 tehdy Bůh lidem otevírá uši
a svými hrozbami je děsí.
- 17 To aby člověka od skutku odvrátil,
aby mu v jeho pýše zabránil,
aby jeho duši uchránil od jámy,
aby jeho život nepronikl šíř.
- 19 Anebo ho na lůžku trestá bolestí,
takže má v kostech stálé hlodání,
až se mu pokrm k smrti zprotiví,
ztratí pomyšlení i na pochoutky.
- 21 Hubne tak, že z očí ztrácí se,
dříve skryté kosti vystupují ven.
- 22 Jeho duše se naklání do jámy,
jeho život jde poslušně smrti vstříc.
- 23 Bude-li však anděl při tom člověku,
prostředník, jeden z tisíců,
který prohlásí jeho nevinu,
smiluje se nad ním a řekne:
,Vysvobod' jej, Bože, ať do jámy neklesne,
nalezl jsem za něj výkupné!'

jeho tělo se pak jako dítě uzdraví, do dnů svého mládí se náhle navrátí.	25
Bude se modlit k Bohu a on si ho oblíbí, znovu spatří jeho tvář s jásáním a Bůh mu navrátí jeho blahobyť.	26
A tehdy vyjde k lidem se slovy: ,Hřešil jsem a právo převrátil, nedostal jsem však, co jsem zasloužil.	27
Bůh mě vykoupil, abych nešel do jámy, uvidím světlo a budu žít!‘	28
Toto vše tedy dělá Bůh dvakrát i třikrát při člověku, aby jeho duši odvrátil od jámy, ve světle živých aby mohl žít.	29
Dej pozor, Jobe, naslouchej mi, mlč a já promluvíím.	31
Máš-li co říci, odpověz mi, mluv – chtěl bych tě obhájit!	32
Pokud ne, potom naslouchej mi, mlč a moudrosti tě vyučím.“	33

Bůh nedělá nic zlého

34 A Elihu mluvil dál:	1
„Slyšte má slova, mudrci, vy znalci, naslouchejte mi.	2
Vždyť ucho umí rozlišovat slova, jako umí jazyk pokrm ochutnat.	3
Rozhodněme sami, co je správné, co je dobré, tu spolu posuďme.	4
Job prohlašuje: ‚Jsem nevinný, a Bůh mi právo odepřel.	5
I když jsem poctivý, jsem brán za lháře, mé rány nehojí se, ač jsem nic neproved!‘ ^a	6

- 7 Je snad Jobovi někdo podobný?
Rouhá se, jako by vodu píl!
- 8 Dává se do spolku se zločinci,
řadí se mezi ničemy!
- 9 Vždyť říká: „Člověku není k ničemu
usilovat o Boží oblibu!“^b
- 10 Ať mě slyší každý, kdo rozum má:
Bůh přece nic zlého nedělá,
Všemohoucímu je křivda vzdálená.
- 11 Každému ovšem jeho skutky odplácí,
chová se k lidem, jak si kdo zaslouží.
- 12 Bůh v žádném případě nebude jednat zle,
Všemohoucí nemůže právo převracet.
- 13 Kdo mu asi svěřil zem?
Kdo mu předal celý svět?
- 14 Kdyby ho jen tak napadlo
svůj dech, svého ducha odejmout,
všechno živé by rázem pomřelo,
lidstvo by se bylo do prachu vrátilo!
- 16 Máš-li tedy rozum, poslouchej,
na moje slova pozor dej:
- 17 Jak by mohl vládnout ten, kdo právo nesnáší?
Chceš snad Mocného a Spravedlivého odsoudit?
- 18 Vždyť on i králi řekne: „Jsi ničemník!“
a šlechticům: „Vy zločinci!“
- 19 On ani knížatům nestraní,
nestaví velmože před nuzáky –
dílo jeho rukou jsou jeden jak druhý!
- 20 Uprostřed noci náhle umírají,
i mocní se zachvějí a musí pryč,
odstranění jsou bez lidské pomoci.
- 21 Očima sleduje cesty všech lidí,
každý jejich krok on dobře vidí.
- 22 Není temnoty a není příšeří,
kde by se zločinci před ním schovali.

Bůh nemusí shromažďovat další důkazy, aby se k němu člověk na soud dostavil.	23
Mocné rozdrtí bez ptaní, jiné pak dosadí místo nich.	24
O jejich skutcích dobře ví, v noci je svrhne a jsou zničeni.	25
Ztrestá je za jejich zločiny veřejně a všem na očích.	26
To proto, že od něj odešli a na jeho cesty vůbec nedbali.	27
Křik chudých kvůli nim k Bohu vystoupil a on vyslýchá křik ubohých.	28
Když ale mlčí, kdo ho odsoudí? Když skryje svou tvář, kdo ho uvidí?	29
On přitom bdí nad lidmi i národy, tak aby bezbožní vládnout nemohli a nesváděli lidi do pasti.	30
Co kdybys tedy Bohu pověděl: ,Zhřešil jsem, už se to nestane; pokud co nevidím, prosím pouč mne, a pokud jsem křivdil, bylo to naposled.'	31
Má snad Bůh odplácet podle tebe, když se ti to nelíbí podle něj?	32
Ty sám si vyber, ne já za tebe, pověz nám, co ses dozvěděl!	33
Všichni rozumní mi to potvrdí, i moudří mě slyší a souhlasí:	34
Job vůbec neví, o čem hovoří, v jeho slovech není špetka soudnosti!	35
Jen ať je Job zkoušen ještě víc, vždyť tu odpovídá jako hříšníci!	36
Vždyť jenom vrší jeden hřích na druhý, šíří mezi námi pochyby a mluví proti Bohu víc a víc!"	37

Bůh tě neslyší

- 1 **35** A Elihu mluvil dál:
- 2 „Myslíš si, že máš právo říkat:
 3 ‚Jsem spravedlivější než Bůh‘?^a
 4 Říkáš totiž, co prý tím získáš:
 5 ‚Co z toho mám, být bez hřichu?‘^b
 6 Na tyhle řeči ti tedy odpovídám
 7 a s tebou i tvým přátelům:
- 8 Podívej se k nebi, jen pohlédni,
 9 pozoruj mraky – jsou vyšší než jsi ty.
 10 Když budeš hřešit, co mu způsobíš?
 11 Když rozmnožíš své viny, jak mu ublížíš?
 12 Když budeš spravedlivý, jak ho tím obdaříš?
 13 Co by si od tebe mohl vzít?
 14 Tvá ničemnost škodí člověku jako ty,
 15 tvou spravedlnost pocítí jen smrtelník!
- 16 Lidé úpějí pod hrozným útlakem,
 17 pod vládou mocných křičí o pomoc.
 18 Nikdo však neptá se: ‚Co Bůh, můj Stvořitel,
 19 který písněmi rozeznívá noc,
 20 který nás vyučuje i skrze dobytek
 21 a který nám na ptácích ukazuje moudrost?‘
- 22 Když tedy volají a on se nehlásí,
 23 je to pro zpupnost těch lidí zlých.
 24 Je to marné, Bůh je neslyší,
 25 Všemohoucí je pomíjí!
- 26 Co teprve, říkáš-li, že ho nikde nevnímáš,
 27 že tvá pře leží u něj a ty na něj čekáš,^c
 28 že prý ve svém hněvu nikdy netrestá
 29 a že se o ničemnost příliš nestará!^d
- 30 Job si tu však otevírá ústa naprázdno –
 31 mluví dál a dál, a přitom neví co!“

Bůh je mocný

36	A Elihu pokračoval dál:	1
	„Měj se mnou trochu strpení a povím ti, co lze v Boží prospěch ještě říct.	2
	Z veliké dálky přináším poznání, svého Stvořitele tu obhájím.	3
	Má slova opravdu nejsou žádné lži, máš tu člověka skvělých znalostí.	4
	Hle, Bůh je mocný a není váhavý, je mocný a v srdci rozhodný.	5
	Ničemy jistě nenechává žít, k právu pomáhá ubohým.	6
	Neodvrací zrak od poctivých, na trůn je s králi posadí, aby je povýšil až navěky.	7
	Jsou-li však spoutáni řetězy, v provazech bídy jsou-li chyceni, tehdy jim ukazuje, co provedli, čím se provinili a jak zpyšněli.	8
	Otevírá jim uši, aby je poučil, říká jim, že se mají od zla odvrátit.	9
	Pokud poslechnou a budou mu sloužit, dožijí své dny ve štěstí, svá léta v samé radosti.	10
	Pokud však neposlechnou, zahubí je šíp, zahynou vlastní nevědomostí.	11
	Bezbožní ve svém srdci hněv si střídají, o pomoc nevolají ani spoutáni řetězy.	12
	Uprostřed mládí proto zmírají, končí svůj život mezi smilníky.	13
	Bůh zachraňuje ubohé jejich bídami, otevírá jim uši soužením.	14
		15

- 16 Ano, i tebe zve zprostřed úzkosti
do nekonečné svobody,
ke stolu obtíženému jídlem nejlepším.
- 17 Ty jsi však obtížen soudem ničemných,
soud a spravedlnost se tě zmocňují!
- 18 Pozor, ať se nedáš zlákat hojností,
ať tě nesvádějí veliké úplatky.
- 19 Myslíš, že ti bohatství pomůže z úzkosti,
ať už se snažíš sebevíc?
- 20 Nedychti po noci,
kdy lidé mizí ze svých míst.
- 21 Neopovažuj se ke zlu obrátit,
i když se ti líbí víc než strádání!
- 22 Hle, Bůh je ve své moci vznešený.
Který učitel je mu podobný?
- 23 Kdo mu může vytknout jeho způsoby?
Kdo mu smí říci: „Pácháš bezpráví“?
- 24 Pamatuj, že jeho dílo musíš velebit;
lidé je oslavují svými písněmi.
- 25 Všichni smrtelníci to dílo spatřují,
člověk je vidí aspoň zpovzdálí.
- 26 Hle, Bůh je veliký nad naše chápání,
jeho léta nelze ani vypočítat!
- 27 On z moře vynáší kapky do výšky,
aby se v jeho mlze na déšť srážely,
28 aby se pak z mraků proudem valily
a skrápěly lidstvo v hojnosti.
- 29 Což někdo rozumí, jak se mračna stahují
a jak z jeho stanu hřmí?^{2a}
- 30 Hle, jak kolem sebe šíří blesky,
jak jimi pokrývá mořské hlubiny!
- 31 Takovým způsobem spravuje národy,
takto jim opatřuje pokrm v hojnosti.

	Ve svých dlaních svírá blesky, velí jim zasáhnout jejich cíl.	32
	Vypovídá o něm jeho burácení – on bouří hněvem proti bezpráví!	33
37	Při tom pomyšlení se mé srdce děsí, jako by mi chtělo z hrudi vyskočit.	1
	Jen si poslechněte jeho hlas hromový, dunění, které z úst mu vychází!	2
	Pod celým nebem je nechá znít, i kraje světa svým bleskem ozáří.	3
	Vzápětí burácení zní, hřímá svým hlasem vznešeným; když zazní jeho hlas, nic ho nezdrží.	4
	Podivuhodně Bůh svým hlasem hřmí, působí divy nad naše chápání.	5
	Sněhu poroučí: ‚Padej k zemi,‘ lijáku velí: ‚Bud' průtrží!‘	6
	Všem lidem tehdy ruku zadrží, aby každý smrtelník znal jeho jednání.	7
	I zvěř tehdy zalézá do skrýší a zůstává ležet v peleších.	8
	Jen vichřice vychází ze své komnaty a severák s sebou zimu přináší.	9
	Bůh tvoří led svým dechnutím, na širých vodách mrznou hladiny.	10
	Oblaka vláhou obtíží, mračna rozhání bleskem svým.	11
	Ta krouží sem a tam pod jeho vedením, aby plnila jeho příkazy kdekoli na zemi.	12
	Ať už jeho zemi nesou trest či slitování, on dá, aby našla svůj cíl.	13
	Naslouchej tomu, Jobe, zastav se, o Božích divech přemýšlej.	14

- 15 Rozumíš, jak Bůh oblaka vede,
jak na nich rozsvěcuje blesk?
- 16 Rozumíš rovnováze mračen,
všem divům Toho, jenž zná vše?
- 17 Ty, který ve svých šatech pečeš se,
když pod jižním vánkem ztichne zem,
18 můžeš s ním roztáhnout mraky po obloze
pevné jak zrcadlo z bronzu ulité?
- 19 Pouč nás tedy, co mu máme říct –
pro tmu si neumíme ani řeč připravit!
20 Má se mu oznámit, že chci promluvit?
Chce si někdo říkat o vlastní zničení?
- 21 Do slunce přece také nikdo nehledí,
když jasně září na nebi,
poté co vítr mraky rozptýlil.
- 22 Od severu vychází zlatý třpyt,
ohromnou slávou Bůh se obklopil!
- 23 Všemohoucí je nám nedosažitelný;
v moci a soudu je veliký,
bohatý ve spravedlnosti, nečiní příkoří.
- 24 Toto je důvod, proč jej lidé ctí,
i když ho ani mudrcové nevidí.“

BOHU TVÁŘÍ V TVÁŘ

Kdo to zatemňuje mé záměry?

- 1 **38** Vtom Hospodin promluvil k Jobovi z vichru:
- 2 „Kdo to zatemňuje mé záměry
řečmi, v nichž není poznání?
- 3 Jako muž si teď vyhrň rukávy,
budu se tě ptát a ty mě poučíš:
- 4 Kde jsi byl, když jsem zemi založil?
Jen pověz, když tomu rozumíš.

Kdo určil její rozměry? To jistě víš! Kdopak ji mírou přeměřil?	5
Do čeho jsou zapuštěny její základy? Kdo položil její kámen úhelný, když jitřní hvězdy sborem zpívaly a všichni Boží synové ^a jásali radostí?	6 7
Kdo že to dveřmi moře uzavřel, když se tehdy z lůna vyvalilo ven, když jsem je přioblékl oblakem, zahalil mračnem jako do plenek, když jsem mu vytyčil meze své, závory osadil na dveře a řekl: ‚Smíš až sem, a dál už ne, tvé vzduté vlny se zlomí zde?‘	8 9 10 11
Poručil jsi jitru někdy v životě, ukázals někdy místo Jitřence, aby uchopila zem za okraje a ničemy z ní hnala ven? Tehdy se země tvaruje jak jíl pod pečetí, jak roucho začíná hýřit barvami. Ničemové tehdy své světlo ztrácejí, jejich napřážená paže se přerazí.	12 13 14 15
Pronikls tam, kde moře pramení, prošel ses po dně propasti? Odhalily se ti brány smrti? Spatřil jsi brány temnoty? Pochopils zemské rozměry? Jen pověz, když všemu rozumíš!	16 17 18
Kudy vede cesta k příbytku světla? A kde přebývá temnota? Umíš je dovést na jejich místa? Znáš stezku do jejich domova? Dávno ses narodil, jistě to znáš, délka tvého života je nesmírná!	19 20 21

22 Dostal ses do sněžných skladišť,
 viděl jsi, kde se kroupy skladují,
 23 které uchovávám pro těžké časy,
 pro dny bojů a válčení?
 24 Kudy vede cesta, kterou se štěpí blesky?
 Odkud se východní vítr žene na zemi?

25 Kdo vyryl koryto vodní průřzi
 a průchod pro mrak bouřkový,
 26 aby zaléval liduprázdnou zemi
 i poušť, kde nikdo nebydlí,
 27 aby zavlážil opuštěné trosky
 a novou trávu nechal vyrašit?

28 Má snad déšť otce?
 Kdo počal rosné krůpěje?
 29 Z kterého lůna vyšel led?
 Kdo rodí jíní nebeské,
 30 když voda ztvrdne na kámen,
 povrch propasti když zamrzne?

31 Umíš Plejády pouty připoutat
 anebo povolit Orionův pás?^b
 32 Dáváš v jejich čas vyjít planetám,
 vedeš Medvědici a její mláďata?
 33 Ovládáš nebeská pravidla?
 Zařídíš, aby se jimi země řídila?

34 Dokážeš na mrak zavolat,
 aby tě vodní průřz zalila?
 35 Umíš na cestu blesky vysílat?
 Ohlásí se ti: „Zde nás máš“?
 36 Kdo moudrost ibisovi dal,
 kdo vložil rozum do kohouta?
 37 Kdo má tu moudrost, aby mraky spočítal,
 kdo nebeské džbány může vylévat,
 38 když se prach speče jako slitina,
 když hlína pevně drží ve hroudách?

Umíš ulovit kořist pro lvici,	39
můžeš hlad lvíčat nasytit,	
když se krčí ve svých peleších,	40
když v úkrytu v houští číhají?	
Kdo připravuje pokrm krkavci,	41
když jeho mláďata k Bohu volají,	
když bloudí kolem a nemají co jíst?	
39 Víš snad, kdy rodí kamzíci?	1
Bdíš nad laněmi, když sléhají?	
Počítáš měsíce jejich březosti?	2
Znáš čas, kdy mají porodit?	
Tehdy se skloní a mladé vrhají,	3
přichází konec jejich bolestí.	
Jejich mladí pak venku nabírají sil,	4
až jednou odběhnou a už se nevrátí.	
Kdo divokého osla pustil na svobodu?	5
Kdo jen to zvíře zbavil postrojů?	
Dal jsem mu za domov pustou planinu,	6
jeho příbytkem je solná poušť.	
Může se posmívat hlučícímu městu,	7
nemusí poslouchat pokřik biřiců. ^a	
Co najde v kopcích, to má za pastvu,	8
hledá si kdejakou zelenou bylinu.	
Bude ti buvol ochoten sloužit?	9
Bude nocovat ve tvé stáji?	
Můžeš ho provazy udržet u brázdy?	10
Bude za tebou orat v údolích?	
Spolehneš na něj, když má tolik síly?	11
Svěříš mu snad své úkoly?	
Můžeš mu věřit, že ti svezze zrní,	12
že shromáždí, cos vymlátil?	
Pštrosice křídly radostně mává,	13
jakoby měla perutě s peřím čápa.	

- 14 Jenže svá vejce na zemi zanechává,
aby se v písku zahřála.
- 15 Nedbá, že je rozšlápne něčí noha,
že je divá zvěř může rozdupat.
- 16 Krutá je k mláďatům, jako by její nebyla;
že zmaří své úsilí, o to se nestará.
- 17 Bůh ji totiž moudrostí neobdaroval
ani trochu rozumu jí zdědit nenechal.
- 18 Když ale vyskočí a do běhu se dá,
koni i s jezdcem se může smát!
- 19 Jsi to ty, kdo dává sílu koni?
Umíš mu hřívou šíji ozdobit?
- 20 Necháš ho skákat jako luční kobylinky?
Jeho hrdé ržání bázeň nahání!
- 21 Rozjařen silou divoce hrabe kopyty,
už už vyrazit zbraním naproti.
- 22 Směje se strachu, vůbec se nebojí,
před mečem nechce o krok ustoupit.
- 23 Po boku mu chřestí toulec se šípy,
kopí a šavle se blýskají.
- 24 Chvěje se vzrušením, hltá dálky,
když zazní polnice, nic ho nezdrží.
- 25 Při každém zatroubení řehtá: ‚Ihíí!‘,
pach bitvy zdálky ucítí,
hřímání velitelů a všechen křik.
- 26 Řídí se sokol tvým rozumem,
když k letu na jih křídla rozestře?
- 27 Vznese se orel na tvůj povel,
aby si stavěl hnízdo ve výšce?
- 28 Na skále bydlí, na ní nocuje,
skalní útes mu hradem je.
- 29 Odtud se rozhlíží za pokrmem,
očima hledí do dálek.
- 30 Jeho mláďata chtějí hltat krev;
kde jsou mrtvolý, tam je hned!“

40 Tehdy Hospodin promluvil k Jobovi: 1
 „Napraví Všemohoucího, kdo se s ním chce přít? 2
 Kdo obviňuje Boha, ať na to odpoví!“^a

Nemám co dodat

Job na to Hospodinu řekl: 3
 „Jsem příliš nicotný – co ti mám říkat? 4
 Kladu si ruku na ústa.
 Mluvil jsem jednou nebo i dvakrát. 5
 Nemám co odpovědět ani dodávat.“

Máš sílu jako Bůh?

Tehdy Hospodin promluvil k Jobovi z vichru: 6
 „Jako muž si teď vyhrň rukávy, 7
 budu se tě ptát a ty mě poučíš:
 Chceš snad mou spravedlnost zpochybnit? 8
 Chceš mě odsoudit, abys byl bez viny?
 Máš sílu jako Bůh ve svém rameni? 9
 Zahřímáš hlasem jemu podobným?
 Zkus se ozdobit velebnou vznešeností, 10
 obleč se do slavné nádhery!
 Svému hroznému hněvu průchod dej, 11
 pohled' na všechny pyšné a poniž je.
 Pohled' na všechny pyšné a pokoř je, 12
 rozdrť ty darebáky namíste.
 Naráz je pohřbi do země, 13
 ať mají tváře v hrobě zastřené!
 Já sám pak budu chválit tě – 14
 vždyť tě zachraňuje vlastní pravice!
 Jen se na behemota^b podívej, 15
 stejně jako tebe jsem stvořil jej;
 žíví se trávou jako dobytče.

- 16 Jen se podívej, jakou má sílu v bedrech,
jak mocné svaly na bříše!
- 17 Ocasem houpe jako cedrem,
šlachy na stehnech pevně spletené.
- 18 Kosti má jako bronzové válce,
končetiny jako tyče železné.
- 19 On stojí v čele Božích děl,
meč na něj vztáhne jen jeho Stvořitel!
- 20 Hory mu odvádějí povinný poplatek,
poblíž dovádí všechna polní zvěř.
- 21 Do stínu trnovníků ulehne,
v rákosí bažin skrývá se.
- 22 Trnovníky ho přikrývají stínem,
říčními vrbami je obklopen.
- 23 Když řeka vzedme se, on se nelekne,
má klid, i když mu Jordán k tlamě dosáhne.
- 24 Kdopak ho může chytit do sítě?
Vrazí mu někdo kroužek do nozder?
- 25 Vytáhneš leviatana^č udicí,
stáhneš mu jazyk provazy?
- 26 Pro vlečeš mu smyčku nozdrami,
probodneš mu hákem čelisti?
- 27 Bude tě zkoušet uprosit,
bude se ti snažit vlíchnotit?
- 28 Bude chtít s tebou smlouvu uzavřít,
aby ti sloužil navždycky?
- 29 Nebo se s ním jak s ptáčkem pomazlíš?
Dáš ho na vodítko dcerkám na hraní?
- 30 Že by ho obchodníci dobře prodali?
Mohli by ho kupci porcovat na kusy?
- 31 Pokryješ jeho kůži oštěpy?
Trefíš ho harpunami do hlavy?
- 32 Opovaž se na něj ruku položit!
Pomysli na ten boj a už to nezkusíš!

41	Nikdo proti němu nemá žádnou naději, pouhý pohled na něj člověka porazí.	1
	Nikdo se neosmělí, aby ho vydráždil – kdo by se tedy proti mně postavil?	2
	Kdo by mě chtěl vyzvat, ať mu zaplatím? Všechno pod nebem je mým vlastnictvím!	3
	Nechci pomlčet o jeho údech, o jeho síle a skvělé postavě:	4
	Kdo ho z jeho pláště vysvlékne? Kdo pronikne jeho dvojité pancíře ^a ?	5
	Vrata jeho tlamy kdopak rozevře? Jeho zuby všude kolem šíří děs!	6
	Řady šupin si nese na hřbetě, jako pečeti jsou pevně spojené.	7
	Jedna přiléhá ke druhé, ani vzduch mezi nimi neprojde.	8
	Jsou k sobě navzájem těsně semknuté, drží pohromadě, nic nerozdělí je.	9
	Když si odfrkne, jako když třeskne blesk, úsvit se rozzáří pod jeho pohledem.	10
	Z jeho tlamy září pochodeň, roj jisker létá kolem něj.	11
	Dým se mu valí od nozder, jako když rákos hoří pod kotlem.	12
	Svým dechem rozžhaví uhlí řeřavé, jeho tlama šlehá plamenem! ^b	13
	Síly je plná jeho šíje a předchází ho děs.	14
	Svaly mu pevně drží na těle, tvrdé jak slitina – nezachvějí se.	15
	Srdce má tvrdé na kámen, jak spodní žernov tvrdé je.	16
	Když se zvedne, bojí se i bohové, když sebou trhne, jsou strachy bez sebe.	17

18 Zasáhnout ho mečem je zcela zbytečné,
 stejně tak kopím, šípem či oštěpem.
 19 Železo je pro něj slámě podobné,
 bronz považuje za dřevo trouchnivé.
 20 Šípy ho nezaženou na útěk,
 kamenů z praku si všímá jako plev.
 21 Za stébla slámy považuje kyje,
 mávání šavlí směje se.
 22 Ostré střepy mu rostou na břiše,
 stopu nechává jak brány blátem vláčené.
 23 Hlubina kvůli němu jako v kotli vře,
 moře pění jak voňavkářův kelímek.
 24 Ve vodě za ním brázda třpytí se,
 jako by šediny narostly hlubině.
 25 Nikdo na zemi mu není podoben –
 je stvořen zcela bez bázně.^c
 26 Na všechno povýšené svrchu dívá se,
 všem pyšným šelmám kraluje!^d

Dosud jsem o tobě jen slýchal

1 **42** Job na to Hospodinu řekl:
 2 „Uznávám, že jsi všemocný
 a že nic nepřekazí tvé úmysly.
 3 Ptal ses: ‚Kdo to zastírá mé záměry
 a přitom nemá poznání?‘^a
 Ano, mluvil jsem, o čem jsem neměl ponětí,
 o tajemstvích, jež jsou nad mé chápání.
 4 Řekl jsi: ‚Poslouchej a já promluvíím,
 budu se tě ptát a ty mě poučíš.‘^b
 5 Dosud jsem o tobě jen slýchal pověsti,
 teď tě však na vlastní oči spatřuji.
 6 Proto se pokořuji –
 v prachu a popelu činím pokání!^c

EPILOG

Když Hospodin domluvil tato slova k Jobovi, promluvil k Elifazovi 7
 Temanskému: „Hořím hněvem proti tobě a tvým dvěma přátelům, 8
 protože jste o mně nemluvili pravdivě jako můj služebník Job. Proto si 9
 teď vezměte sedm býků a sedm beranů a jděte za mým služebníkem 10
 Jobem. Obětujte za sebe zápalnou obět a můj služebník Job ať se za 11
 vás modlí. Jen proto, že dám na něj, nenaložím s vámi podle vašeho 12
 bláznovství. Nemluvili jste totiž o mně pravdivě jako můj služebník 13
 Job.“ Elifaz Temanský, Bildad Šuachský a Sofar Naámský tedy šli a udělali, 14
 co jim Hospodin řekl. A Hospodin Joba vyslyšel. 15

Když se Job modlil za své přátele, Hospodin mu navrátil vše, co ztratil, 16
 a dal Jobovi dvakrát více, než co měl dřív. Všichni jeho bratři a sestry 17
 i všichni jeho dřívější známí přišli za ním a hodovali s ním v jeho domě.
 Litovali ho a těšili kvůli všem těm neštěstím, která na něj Hospodin
 uvedl. Každý z nich mu dal stříbrnou minci a jednu zlatou náušnici.

Hospodin tedy Jobovi nakonec požehnal více než na začátku. Měl 12
 totiž 14 000 ovcí, 6 000 velbloudů, 1 000 párů dobytka a 1 000 oslic. Také 13
 měl sedm synů a tři dcery. Jedné dal jméno Jemima, druhé Kesia a třetí 14
 Keren-hapuch.^f V celé zemi nebyly tak krásné ženy jako dcery Jobovy. 15
 A otec jim dal dědictví mezi jejich bratry.

Potom Job žil ještě sto čtyřicet let a viděl své děti a děti svých dětí až 16
 do čtvrtého pokolení. Nakonec Job zemřel stár a nasycen životem. 17